

וטהר לבנו

חידושים וחיזוקים

נשא

נתרם לעילוי נשמת הבה"ח בנש"ק
אברהם לוי בן מאיר ז"ל

נלב"ע ביום מ"ו סיון תש"ע

בן אחר בן מהשל"ה הקדוש,
וכן נין ונצר לצדיקים קדושי עולם,
מגדולי המאורות הקדושים גדולי התורה והחסידות,
אשר הוא כעת עימם בישיבה של מעלה.

דעו כי אלוהים קטן לא יאמר כי גספי מיופי מאוץ לי נשמה קיימת ומצומט וקדושה
ואימתו הגוריה מצפנה המוחזק שליטאן ג'דעצת טוניה נל בהזקיק ה
גרי ויעיני

עזור והשתתף בהדפסת מהדורה חדשה של ספרי "וטהר לבנו"

שמרון שר התורה רבי חיים קנייבסקי מעיד

הספר "מעורר מאוד"

ליראת שמים, למידות טובות, וללימוד תורה

ומרן שר התורה, בקבלתו הספרים שר כמה פעמים בהתלהבות:
"וטהר לבנו בחורתך ודבק לבנו במצוותיך ויחד לבנו לאהבה ולידאה את שמך"
נוסח שלא נמצא בסידורי התפילה ובמקורות

וטהר לבנו - 6 כרכים לחיזוק וזיכוי הרבים
לתרומה והנצחות, ולדמי קדימה כ 150 ₪ לסט, אנא פנו :

יוחנן ריינר 0527120333 106855@gmail.com

אני מאמין שכל שבוע שהדפסת הספר מתעכב זה משמים,
ובנתיים בס"ד נוספים חידושים לספרים, אבל תפילתי שכבר שאזכה להדפיסם ולחלקם בישראל.

נר זיכרון

לעילוי נשמת הבה"ח אברהם בן מאיר ז"ל

שולב"ע בערש"ק פרשת בהעלותך ט"ו סיון תש"ע בגיל כ"ג שנים, וזכה להיטמן
לאחר טבילה במקוה וטהרה בפניא דמעלי שבתא.

היות ואנו נוהגים לזכור את נשמת הנפטר שבוע לפני תאריך הפטירה שהרי הולכים אחר השבת שקודמת לאותו היום, על כן זה יוצא השנה בשבת זו פרשת נשא.

מי שהכיר אותו, ורבים זכו להכירו מפני שלמד בישיבה גדולה בישיבת 'חזון נחום' בעיר בני ברק, ידע כי מדובר בחור מיוחד מבני עליה, רק שהוא סבל מאז הלידה מלב גדול שגרם לו רקע למחלות רקע, ובגיל מאוחר יותר אף קיבל את מחלת הסוכרת וסבל רבות מבעיות וסיבוכי סוכרת, ובתקופה האחרונה לחייו נאלץ לעזוב את הישיבה ולשהות בבית על מנת שיוכל לקבל את ההשגחה ויוכל ללמוד ולעשות בהתאם ליכולותיו הרפואיות.

בשבעה הגיע המשגיח של הישיבה הרה"ג הר' ורנר שליט"א ופתח את דבריו במילים "הצדיק אבד", כשרמז במילה "אבד" את שמו אברהם בן דליה, תוך שהוא מספר אודות ההתמדה והמידות הנמצאות להן זכה ועליהן עמד מקרוב.

בהספד הוא סיפר שפעם כשהוא הגיע לישיבה לסדר בצהריים הוא שמע מהבחורים שאברהם לא הרגיש טוב בצהריים, הם לא ידעו בדיוק מה היה אבל כן הבינו שאינו חש בטוב וניסו לטפל בו איכשהו.

הבחורים ראו שהוא לא מתעורר לסדר צהריים ואינו מגיב והיו בטוחים שהוא כנראה התעלף ומדובר בהתייבשות ובחוסר ידע איך לטפל בהתייבשות הביאו לו בטעות שתיה מתוקה, מה שבדיעבד התברר שמדובר היה בירידת סוכר קשה שגרמה לו להתעלפות שיכלה להיגמר במוות ל"ע, כך שהטיפול הלא מקצועי שהביאו לו שתיה מתוקה הצילה את חייו באותה עת, והחזירה לו את הסוכר לרמה הנדרשת.

המשגיח הרב ורנר סיפר שהוא היה בטוח שאחרי כזו ירידת סוכר קשה הוא בטוח חלש, מן הסתם גם יתכן שהוא מתבייש לחזור להיכל הישיבה מחמת האירוע, והלך לחפש אותו בפנימיה של הישיבה בחדרו.

אך למרות חיפושיו הוא לא מצא אותו, באותו רגע הוא כבר היה בטוח שמן הסתם הלך לחפש מקום להתחבאות מחמת הבושה או לנוח ולכלל הפחות להירגע מהטראומה שעבר, ושלח בחורים לחפשו ואף הם לא ידעו היכן לחפש.

לאחר שלא מצאו אותו הוא ראה שהחברותא שלו לא נמצא בין המחפשים, והחליט להיכנס לביהמ"ש ולחפש את החברותא ולבדוק עימו אם יש לו צל של מושג היכן אברהם נמצא ואודות מצבו, אלא שאז חיכתה לו הפתעה.

מי שמכיר את ישיבת חזון נחום יודע שמדובר בישיבה המונה כמה מאות בחורים, והיכל ביהמ"ד אף הוא גדול בהתאם, כך שמי שנמצא במעמקי ביהמ"ש לא ניתן לראותו מן עמידה בפתח.

ככל שהתקרב למקומו הוא ראה שיש שם חברותא ואז הוא מוצא בתדהמתו את אברהם יושב ושוקד עם החברותא ליד הסטנדר והוא שקוע עמוק בסוגיה בגמרא בהוויות אביי ורבא, כאילו לא אירע דבר וכלל אינו מודע כי מספר צוותות של בחורים מחפשים אותו כשאיש לא העלה בדעתו שלאחר ירידה סוכר כזו קשה הוא חזר לתלמודו ומוצא לו חיזוק לגופו ונחמה לנשמתו בין דפי הגמרא.

מיד הוא ניגש ושאל אותו מה אירע, ואז גילה להפתעתו שמבחינתו של אברהם שום דבר אינו תירוץ לביטול מלימוד, שהרי מבחינתו גם אם הוא חלש זה לא מדבק איש ובושה מאן דכאר שמייה שהרי הסוכרת הינה ולב גדול הם חלק מימה שקיבל מבורא עולם ומה לו בן אנוש כי ילין.

כל מי שזוכר והכיר אותו מעיד כי קיבל ייסוריו באהבה ונשאם בדומיה, שהרי מעולם לא הייתה לו טרוניה כלפי מעלה וכדברי חז"ל "חסיד צהלתו בפניו", תמיד היה מלא אור אושר ושמחה.

נר זיכרון

אפילו בליל שבועות האחרון לחייו, במשך כל הלילה הוא למד חברותא במסכת יבמות אשר אחז בה באותה העת עם החברותא ואף מסר חבורה לבחורים שהיו עימו בביהמ"ד על אף שיכול היה למצוא לעצמו היתר מחמת החולשה שהייתה לו עקב מצבו הרפואי.

לצערנו, בגלל השילוב בין הסוכרת והלב הגדול הייתה לו סוכרת מאוד קשה מהרגיל ולא רק סוכרת נעורים רגילה, וכך כשבוע לאחר מיכן השיב נשמתו לבוראו בשינה, מדום לב, תוך שהוא זכה שבדרך נס הסכימו לוותר על ניתוח ובדיקת הגופה.

בפרשת נשא כתוב "כה תברכו את בני ישראל אמור להם", ומסביר בעל הטורים כי הכוהנים מצווים בברכה מהתורה קודם לברכת כוהנים, וסיום הברכה הן מילות הפסוק "וישם לך שלום".

שואלים, מדוע נכתב בגוף הברכה "וציוונו לברך את עמו ישראל 'באהבה'", וכי ממתי כתוב בנוסח הברכה חיוב כי הברכה תהיה באהבה או בישיבה או בעמידה וכדו'? וכן באלו מצוות כתוב מפורש בתורה את החיוב לברך קודם קיום המצווה.

ניתן לומר, מצוות ברכת כוהנים הינה חיוב לברך את עם ישראל, כלומר ישנו חיוב מהתורה לברך קודם הברכה, היינו שהברכה עצמה שבה יש חיוב לברך הינה חלק מהמצווה, אלא שעל מי הקב"ה נתן את החובה הזו? על הכהן דווקא.

ועל כך ניתן למצוא רמז בפרשה, שבתחילתה הפרשה עוסקת בהלכות נזיר שבא אל הכהן, אשר קודם לכן יש אף את הלכות אשה סוטה, מה שבעצם מדובר בהלכות טומאה וטהרה אשר ההכרעה בהן נעשית בידי הכהן.

אלא שבדומה להלכות מצורע, מה הדין כאשר הכהן אינו בקי ויודע הלכות, נקבע שעליו ללכת ולבדוק עם החכם אשר יודע את הדין, אולם מי שפוסק הינו הכהן ולא החכם, היינו, החכם אומר לכהן והכהן פוסק, אולם אם הכהן לא פסק דברי החכם אינם מועילים וכן אם חכם יפסוק שונה מאשר יפסוק הכהן, הרי שהסמכות שהתורה נתנה הינה לכהן.

יתר על כן, ידועים דברי המדרש גבי אישה סוטה שהקב"ה אומר "ימחה שמי" על מנת שיהיה שלום בין איש לאשתו, והברכה של אישה שנמצאת צדיקה היא כי תזכה לבן.

כך אנו רואים שהכהן הוא העוסק בעניינים אלו וזאת בהתאם למה שכתוב על אהרון הכהן "אוהב שלום ורודף שלום", ובפרקי אבות דרבי נתן (פרק י"ב), שהיו אלפי ילדים במדבר שנקראו "אהרון" על שם אהרון הכהן, שהרי באו לעולם בזכות השלום בי שאהרון הכהן עשה להוריהם.

על כן, דווקא אהרון הכהן, אשר כל כך אהב שלום ורודף שלום הוא נבחן להכריע בענייני טומאה, וטהרה ולא היה מסתפק לשאול אלא בודק אם יש פתח להתיר או היתר ולמנוע סבל מיהודי אחד, לכן הוא זה שיכול לקבל את ההכרעה הנוגעת ליהודי במצב זה.

כך היכרנו את אברהם, תמיד היה אוהב שלום רודף שלום, אם היה מרוויח מעט ממון פה ושם, תמיד היה בודק אלו חסדים הוא יכול לעשות עמו, וכשחיפשו עזרה וסיוע תמיד ידעו שאפשר לקבל אצלו מענה ושאינן סיכוי שיסרב.

גם כשנפטר ביום שישי, הדבר התגלה כשראו שבשעה 9 בבוקר שהוא עדין ישן, כשבדיעבד הסתבר שהוא תכנן לגמול חסד באותו היום בסיוע לאחד החברים, והחבר ידע שאין סיכוי שהוא שכח לבוא, וכך הוא חייג לבית ובני המשפחה ניגשו למיטתו כאשר גם הם התפלאו ממתני והיאך הוא עדין ישן בשעה זו שהרי הוא נהג להשכים קום ולהתפלל שחרית כבר בשעות המוקדמות, ותלו זאת שאולי אינו חש בטוב, אלא שאז התגלה שהוא נפטר במיתת נשיקה בשנתו.

הוא נולד בתאריך י"ח בסיון, נפטר בתאריך ט"ו בסיון וכך זכה כמעט למלא את כ"ג שנותיו מעת לעת, וכך נטמן בפניא דמעלי שבתא- ערש"ק לאחר חצות היום וזכה להינצל מחיבוט הקבר. תנצב"ה.

וטהר לבנו – נשא

”צו את בני ישראל וישלחו מן המחנה כל צרוע”

מדוע המלך עוזיהו התבודד בצרעתו בבית הקברות ולא הלך להתגורר בעיר אחרת שלא הייתה מוקפת חומה מימות יהושע בן נון??

והתשובה בקצרה היא שהם לא רצו לחמוק מעונש שהתורה הטילה עליהם אלא רצו לתקן ולכפר על חטאם לכן סבלו ולא חיפשו פתרונות.

הארכת בעניין זה בפרשת מצורע, מה שכתב רבי עובדיה מברטנורא ע”פ הספרא שרק ערים מוקפות חומה מימות יהושע בן נון יש בהם קדושת ארץ ישראל כלפי הוצאת המצורעים מהעיר, וא”כ שאלנו למה גחזי ובניו המצורעים גרו מחוץ לעיר שומרון שהייתה מוקפת חומה ולא הלכו לעיר שאינה מוקפת חומה מימות יהושע? כמו כן שאלנו

”כי יעשו מכל חטאת האדם למעל מעל בה’ ואשמה הנפש ההיא”

הישיבה המתעסק ברישום התלמידים הנביאים ובדאגה הגשמית להם, ורק הוא יודע עד כמה חייבים את הכסף, וגם הוא הביא ראיות מהנביא שמקובל לתת כסף לנביא כמו שמצאנו אצל שאול כשחיפש את האתונות שטען לעוזרו שחייבים לתת כסף לנביא שמואל א’ ט’, וכפי שכתב החינוך במצווה צ”ה שהחוטא צריך להביא קרבן וגם נתינה לצדיק שיתפלל עליו.

לכן הוא רץ לנעמן ושיקר בשם הנביא ולקח שני ככרות כסף, וזה גרם חילול ה’ שנעמן נחלש רוחנית בראותו שהנביא כאחד האדם, לכן עזר ולא התגייר.

ולדעה אחת בגמרא, על החילול ה’ הגדול שעשה גחזי, שביזה את רבו בשקר ובחמדת ממון, וגרם מגוי חשוב ומפורסם מלהתגייר, שקיירו באמונת צדיקים, **נקבע** שאין לו חלק לעולם הבא!!!

מי הוא זה שמעל מעל בה’?? – **התשובה** לכך מבואר בראשונים: שזה הגוזל מגר צדק, **וכתב הספורנו** שהגוזל גר צדק מחלל שם ה’ בעיני הגר אשר בא לחסות תחת כנפיו, ולכן יקרא מועל בה’ וכמועל בקודש, ולכן חייב אשם כדן כל המועל בהקדש.

וזה היה חלק מחטאו של גחזי, שרבו הנביא אלישע מסרב לקחת את מתנת נעמן שר צבא ארם למרות שהנביא ריפאו מצרעתו, והתנהגות אצילית זו שהנביא לא לקח תמורה עשה קידוש ה’ עצום, ונעמן החליט להתגייר ולהצטרף לעם הקודש.

אבל לגחזי היה חמדת ממון ולא ירד לעומקם של דברים, כאב לו שהנביא הפסיד הרבה כסף, ורימה את עצמו שהוא פועל נכון ולשם שמים, בטענה שהוא יודע את המצב הכספי של הישיבה יותר מהנביא, כי הוא כמו מנהל

ללמדנו כמה עלינו להיזהר שלא לחלל שם שמים, בפרט בין המתקרבים והמתחזקים ביהדות ובעבודת ה’, ואוי למי שבגללו אדם ייחלש באמונה ויתקורר מחיזוקו, ואוי למי שבגללו אדם יתקלקל ויצא לתרבות רעה ח”ו, ואדרבה עלינו רק להתחזק ולחזק ולקדש שם שמים, ורק כך יתקן העבר אמן ואמן.

והתודו את חטאתם אשר עשו והשיב את אשמו ונתן לאשר אשם לו

למרוד בו, **וכמאמר** הגמרא ברכות ל”ה ”כל הנהנה מן העולם בלא ברכה כאילו גוזל את הקב”ה”.

וכך אנחנו אומרים בתפילת זכה בערב ליל יום הכיפורים: בראת בי מוח ולב ובהם חוש המחשבה לחשוב מחשבות טובות והרהורים טובים ולב להבין דברי קודשך ולהתפלל כל הברכות במחשבה טהורה, ואני טימאתי אותם בהרהורים רעים ומחשבות זרות וגו’, וממילא גזלתי את בורא עולם, **ולכן** בצדק כתוב מצות וידוי שהוא יסוד התשובה בכל העבירות, דווקא בחטא של גזל.

הפסוק מדבר בגזלן שנשבע לשקר, שמשלם קרן וחומש לנגזל, וכן עליו להביא קרבן אשם, אבל לפני הכל הוא מצווה במצוות וידוי בפה, שהוא יסוד התשובה לכל חטא, **ומכאן** למד הרמב”ם הלכות תשובה פ”א ה”ב את ההלכה שעל כל מצוות עשה ולא תעשה חייב אדם שעבר עליהם להתוודות בפה, **ונשאלת** השאלה למה דווקא כאן בגזל, התורה הביאה את המקור למצוות וידוי?????

עונה האדמו”ר מגור בעל השפת אמת בשם אביו החידושי הרי”ם, שאכן בכל עבירה יש עניין של גזל, כי הקב”ה נתן לנו חיים וכוח כדי שנעשה בהם את רצונו, ולא שנשתמש בהם חלילה נגדו - לעבור על מצותיו או

והוסיף החידושי הרי”ם ”מי שישים מחשבה זו לנגד עיניו - מובטח לו שלא יבוא לידי חטא”!!!

סיפר השפת אמת שמאותו יום הייתה לו ההרגשה כאילו חומת ברזל אדירה מפרידה בינו לרכוש הזולת, שאיש לא מסוגל להעזי ולשלוח יד בממון השני – כי לא שייך!!!

ואכן רק אם כך מרגיש בן אדם באיסור לא תגזול וכך גם ירגיש בכל איסור שבתורה, אז תתקיים בו ההבטחה של החידושי הרי”ם ואכן הוא ייהפך לירא שמים אמתי, הבעיה שאצלנו אין מחיצת ברזל עד לשמים באיסור לא תגזול וכן בשאר העבירות לכן ההבטחה לא פועלת עלינו.

ומצאתי מקור מפורש בתורה לדרך חיים מיוחדת זו שהנחילו אדמו”רי בית גור קדושי עליון לדורותיהם, שהנה קודם מתן תורה בורא עולם ציווה את משה להתרות בעם שלא יעלו להר סיני, וכך כתוב שענה משה להקב”ה ”ויאמר משה אל ה’, לא יוכל העם לעלת, כי אתה העדתה

אבל לצערנו אנחנו לא זוכים לראות בקיום ההבטחה, למרות שכולנו יודעים ומאמינים וגם הדבר נגד עינינו, ”שכל פעולה שהיא נגד בורא עולם זה בעצם גזילה מהקב”ה”, נראה הדבר כאילו הבטחה זו לא משפיעה עלינו, ולא מובן למה לא??????

התשובה לכך פשוטה בתכלית, כי אצלנו ”לא תגזול” לא מתקרב ל”לא תגזול” של אדמו”רי בית גור, והעניין יבואר על פי סיפור זה, שהשפת אמת סיפר לנכדיו, שבילדותו נסע לעיירה קוצק להתבשם מתורתו של האדמו”ר.

ולפתע התברר שנגנב גביע של כסף מביתו של הרבי, ואחד מבאי הבית הגיב: מה הפלא שגונבים כאן, הרי כאן הכל כמו הפקר!! שמע זאת הרבי מקוצק והגיב בחדות לשונו: הרי כתוב ”לא תגנוב”!!!!

וטהר לבנו – נשא

ובפרשת יתרו ביארתי שמה ששוב הזהיר שלא יעלו להר, כי זה היה דווקא **לאצילי בני ישראל** שיש להם רשות לעלות, שהיות ולהם אין קו ברור, ממילא אין חומת ברזל, ולכן הם נמצאים בסיכון יותר משאר העם שהיה להם גבול חד וברור, ואכן הם נכשלו באכילה ושתיה גסה בהר סיני.

ללמדנו, שחייב אדם להציב גבולות וקווים ברורים שאסור לעבור אותם, עד כדי כך שידמה בעצמו כאילו יש קיר ברזל שעוצר אותו מלעבור את הקו, וכך בהבטחתו של החידושי הרי"ם, יוכל לחיות ביראת שמים, וכמו שלבן אדם רגיל אין אצלו כזו אפשרות לקפוץ מהגג ולהתאבד סתם, כי זה בכלל לא אפשרות כך נהג כלפי כל חטא ועבירה, ולא יבוא לידי חטא, אמן.

"והתודו את חטאתם אשר עשו, והשיב את אשמו ונתן"

מעלו בי ואף אשר הלכו עמי בקרי: אף אני אלך עמם בקרי והבאתי אתם בארץ איביהם."

והדברים אינם מובנים, כי אם עם ישראל יתוודו לא רק על חטאם אלא גם על חטאי אבותם, זאת אומרת שיש כאן תשובה מעומק הלב, ואם כן למה כתוב בהמשך הפסוק **"אף אני אלך עמם בקרי"**, הרי הם התוודו והתחרטו חרטה גמורה מעומק הלב???

ועל פי היסוד הזה הדברים מובנים, שהפסוק מדבר על אלה שאכן התוודו והתחרטו בפה - אבל זה נגמר בזה, כי הם לא התקדמו לשלב המעשים **"לסור מרע ועשה טוב"**, לכן בורא עולם עדיין כועס וממשיך להעניש, כי הרי כבר הבנת שאתה ואבותיך נענשתם כי לא התנהגתם כנדרש, אז למה עצרת???

ולכן מיד אחרי יום כיפור יש את חג סוכות ואת שמחת תורה בכדי שנוכל מהווידוי בפה להגיע מיד למעשים טובים - **"ועשה טוב"**.

וכולי תפילה שבורא עולם יהיה בעוזרנו שנוזח לחזור בתשובה שלימה לפניו הן תשובה בפה והן תשובה בעשיה, וכשנתחרט מיד נעשה מעשים בפועל לסגור את השערים והפתחים שהביאו אותנו לידי חטא, כך שבאמת נוזח לחיות בקדושה אמתית לנצח אנו ובננו וזרע זרענו עד סוף הדורות אמן ואמן.

איש כי תשטה אשתו ומעלה בו מעל-והייתה אם נטמאה ותמעל מעל באשה

יתכן שחמורה יותר מהבגידה בבורא עולם, כי זה פגיעה אנושה שהורסת את כל תשתית המשפחה, וזה הרבה יותר קשה לתקן מגזל והרבה יותר הרסני מגזל.

ודאיה לדבר על פי המלוא העומר שהסביר למה עם ישראל פרה ורבה מעל דרך הטבע, ששה בכרס אחד, ואילו שבט לוי לא התרבו על פי הרמב"ן, והסיבה לכך כתב, כי היו רשעים שהוציאו לעז בבני ישראל שהם ממזרים, בטענה שאם המצרים שלטו בגופם כל שכן שלטו בנשותיהם, לכן היה ריבוי מעל הטבע, להראות שהם יהודים כשרים, כי בורא עולם לא ירבה ממזרים בעולם ובניסים, כי אדרבה בורא עולם מעדיף שממזרים לא יחיו ויתרבו.

ולכן בשבט לוי שלא שלטו המצרים, אז אין צורך להוכיח שהם לא ממזרים, ועל כן שבט לוי היה הקטן מכולם, שאפילו מגיל חודש הם היו במניין הקטן מכל שאר השבטים.

והנה עם ישראל היו שקועים במ"ט שערי טומאה ועדיין היה להם גבולות לא להרוס את קדושת המשפחה, ולא היה יהודי אחד שאמר גם ככה אני עבד שפל ושרוף ומטונף עמוק עמוק בטומאה, ואין לי מה להפסיד, אלא בלי יוצא מהכלל כולם למרות הכל שמרו על קדושת המשפחה, (וגם שלומית שהייתה דברנית המצרי פרץ בה גדר שלא מידיעתה).

בנו, הגבל את ההר וקדשתו, ולכאורה למה לא יוכל העם לעלות, הרי שייד לבעל עבירה לעלות להר?? וכך היה צריך משה לומר **"העם לא יעלה"!!!** אלא כוונת משה רבינו כאמור שבגלל האיסור יש להם כמו מחיצת ברזל שאי אפשר להם לעלות.

פתח בלשון רבים **"והתודו"**, למה מסיים בלשון יחיד **"והשיב, ונתן"!!!**?

ונספר "אזנים לתורה" מתרץ, שמדיבורים ועד מעשים יש מרחק גדול, ולכן כתוב **"והתודו"** בלשון רבים, **ללמדנו** שיש הרבה אנשים שחוזרים בתשובה בפה ומתוודים אבל זה נגמר בדיבורים ולא מגיע לשלב המעשים, ורק אחד ממשיך ומגיע לתשובה בפועל, ולכן כתוב בהמשך הפסוק **"והשיב" ונתן** בלשון יחיד.

והרב הגאון ר"י פאללאק שליט"א הוסיף שזה גם כוונת הפסוק לגבי צדקה **"לא תאמץ את לבבך ולא תקפץ את ירך"** שיש אדם שלבו כבר לא סגור אלא נפתח לרווחה, כי החליט לתת צדקה, אבל יש עוד שלב שלפעמים הוא יותר קשה מהחלטה עצמה, והקושי הוא להוציא את כסף ממש לצדקה, כי לפעמים כשמגיעים לשלב המעשה הלב נסגר חזרה.

ויסוד גדול זה עונה לי על שאלה מפרשת **"בחוקתי"**, שכתוב שם **"והתודו את עונם ואת עון אבתם במעלם אשר**

פלא עצום שבכל פרשת סוטה לא מוזכר שחטאה ומעלה בה', אלא רק **ומעלה בו מעל- בבעלה**, (ורק ברמז כתוב "איש איש" שהכוונה גם לריבונו של עולם "איש מלחמה") ואילו בגזל ונשבע על שקר כתוב מפורש **"יעשו מכל חטאת האדם למעול מעל בהשם"**.

והנה בשו"ת מהרי"ק [שורש קס"ג] נשאל אודות אישה שבעלה גירשה כי זינתה תחתיו, ולמרות שאישה שזינתה מפסידה כתובה, בכל זאת היא דרשה שבעלה כן ישלם לה את הכתובה, כי טענה שלא ידעה שהתורה אסרה לזנות, ולכן היא שוגגת ומגיע לה כתובה.

ופסק **המהרי"ק** שזה לא נחשב לשוגג, כי שכל המזנה בבעלה נחשבת מזיד, אפילו כשלא יודעת שזה עבירה כלפי בורא עולם, והוכיח זאת מהכתוב בפרשתנו "איש איש כי תשטה אשתו ומעלה בו מעל" - "ותמעול מעל באשה" ולא כתוב ומעלה מעל בה', ולכן אישה זו דינה כמורדת, שאפילו שלא ידעה שהיא מורדת בה' בכל זאת ידעה שמורדת בבעלה, ולכן היא מזידה ולא תקבל כתובתה, וכן פסק הרמ"א הלכה למעשה.

ונשאלת שוב השאלה מדוע כאן לא מוזכר שחטאה לבורא עולם?? **ונראה** לחדש שהתורה באה להדגיש שעיקר העבירה באישה סוטה ובכל זנות זה עבירה של בן אדם לחברו שבגדה ומעלה באמון שנתן בה בעלה, ומעילה זו

וְטָהַר לְבָנוֹ – נִשְׂא

וְנִעְעַם, איך קרה הדבר שעם ישראל למרות שהיו במ"ט שערי טומאה, שהיו שקועים בטומאה, בכל זאת לא פגמו בטהרת המשפחה??? ואיך זה שלמרות שהמצרים שלטו בגופם בכל זאת לא שלטו בנשותיהם???

והתשובה הנראית לי, שהן מצד היהודים והן מצד המצרים האדונים היה להם גבולות!!! **שמצד היהודים** היה להם גבולות, **שלמרות שהיו שקועים במ"ט שערי טומאה**, בכל זאת היה קווים אדומים לא להרוס את הבית, לא להרוס את המשפחה!!! כי זה גרוע יותר ממעל בה', יותר גרוע ממ"ט שערי טומאה.

וּבְפִרְט הדבר התפרסם, ובפרט שנודע הדבר ובאו להרוג את משה על כך, ונעשה נס שלא נחתך צווארו כי נעשה כמו שיש, אז כל המצרים הבינו שבורא עולם לא מרשה לגעת בבנות ישראל, ועשה ויעשה ניסים ונפלאות להגן על קדושת המשפחה.

אם אפילו המצרים מבינים שאסור לגעת בקדושת המשפחה היהודית!!! איפה אנחנו???? למה יש מאתנו החוטאים שנופלים והורסים את המשפחה??? וכי יש מאתנו הגרועים מהמצרים???

די להרס!!! מעכשיו רק חזק חזק ונתחזק, ואם אתה מהנופלים אנא שקם את עצמך ותציל את משפחתך, וכל אחד מאתנו ישמור על העיניים ושמור נשמור על קדושתנו, ונתרחק מסכנות האינטרנט, וחסום נחסום לייצר את הפתחים לחטאים.

אנא, הצל נא את משפחתך!!! כי איך תסתכל לילד הקטן?? ואיך תביט בעיני ביתך הקטנה?? כשישאלו אותך, אבא!!!!!! אבל למה?? מעכשיו!!! נקבל על עצמינו עול מלכות שמים אמתית ונציל את נפשותינו ומשפחתנו ונקדש מעתה ועד עולם את עצמנו ואת משפחתנו.

שלא שינוי שמם ושפתם

ויעדיין לא מובן ויש כאן קושיה עצומה, כי כאמור עם ישראל שמר על קדושת המשפחה ולא חטאו בזנות, ולמרות שהיו עבדים בשפל המדרגה, ועבדים נוהגים בהפקרות וחשודים על הזנות כי אין להם כבוד ואין להם מה להפסיד, ובפרט שכבר היו שקועים במ"ט שערי טומאה בכל זאת כאמור היה להם גבולות שבמסירות נפש שלמרות הכל לא חצו אותם, וגם שולמית היחידה שחטאה עם מצרי שמוזה נולד המקלל זה לא היה מרצונה.

ואם כן זה ניסיון עצום שעמדו בו בכבוד, אז למה כתוב בפסיקתא זוטרתא (לקח טוב) שמות פרק ו' על הפסוק **"והוצאתי אתכם, והצלתי אתכם, וגאלתי אתכם, ולקחתי אתכם"**, כנגד ד' זכיות שבידם, שלא שינו את לשונם, ולא חילפו את שמלותם, ולא גילו את סודם ולא ביטלו ברית מילה, ולא הוזכרה כלל הזכות הגדולה שלא היו פרוצים בעריות.

אבל ביום ג' סיוון הייתי בכותל ושם במקום הקדוש התחדש לי תשובה נפלאה, וכפי שכתבתי קודם בתחילת המאמר, ותשובה מהכותל יש בה עוצמה וקדושה, **שקדושת המשפחה זה גם עניין של בן אדם לחברו שלא להרוס את המשפחה**, וזהירות מלפגוע במשפחה זה לא היא הגדלות וזכות הכי גדולה שבגינה יצאו מצרים.

ואפילו לדברי המדרש ויקרא רבה (מרגליות) פרשת אמור פרשה לב שכתוב שם: ר' חונה בשם בר קפרא אומר, בשביל ארבעה דברים נגאלו ישראל ממצרים, על ידי שלא שינו את שמן ולא שינו את לשונם ועל ידי שלא אמרו לשון הרע ועל ידי שלא היה בהן פרוץ בערוה, וכגרסה הזאת ובסגנון הזה נמצא בכל המדרשים רבה בשמות ובמדבר ובמדרש תנחומא.

א. שהיו זמנים בתקופה ההיא שכל הגויים היו גזורים מזנות **ב**. כי לעבד שאין לו כלום ומשפילים את כבודו לפחות שיישאר עם משפחתו בנאמנות כי זה הנכס היחידי שעוד נשאר לו לפליטה **ג**. ואולי בשל כך באותו זמן עם ישראל הקפידו מאוד על בן אדם לחברו **שהאחדות בניהם תלכד אותם** לצרת רבים חצי נחמה.

הצד השווה שבכל המדרשים הרבים שלא הזכירו את פרישות עריות אלא בסוף המעלות של עם ישראל, דהיינו רק לאחר **"שלא שינו שמם ולשונם"**, (מלבד במכילתא בא אות ה' ששם הזכיר קודם את מה שלא נחשדו על עריות ואח"כ הביא שלא דיברו לשון הרע ואחר כך שלא שינו שמם ואת לשונם), ומכל המדרשים הנ"ל נראים הדברים שכביכול פרישות מעריות היה דבר קל לעומת שינוי שם ולשון.

ולכן משה רבינו כששמע בגלות מצרים שיהודים מדברים לשון הרע הזדעזע ואמר **"אכן נודע הדבר"**, שעכשיו מובן לי למה הגלות מתארכת ועם ישראל סובל, ומאוד הוקשה לי הדבר, שהרי עם ישראל היה שקוע במ"ט שערי טומאה וכי זה לא סיבה לגלות???

והדברים תמוהים ביותר שהרי קדושת המשפחה ששמרו במסירות נפש, לכאורה הוא החשוב ביותר משאר המעלות שהוזכרו וזה היה צריך להיכתב כזכות ראשונה עיקרית וראשית?? כי זה להישמר מאיסורים חמורים האסורים מדאורייתא?? **למה לא כתוב שיצאו בזכות זה?? בזכות קדושת המשפחה???** למה כביכול החומרות וההקפדות כביכול יותר חשוב מאיסורי דאורייתא.

אלא התשובה כפי שאמרנו, שעם ישראל במצרים הקפידו על בן אדם לחברו, ולכן כשמשה שמע שיהודים דיברו לשון הרע הזדעזע כל כולו, וכי גם בבן אדם לחברו שהייתם מושלמים לטובתכם ולהנאתכם להחזיק מעמד בצער הגלות האם גם בזה אתם נכשלים, אז זה רק יעמיק ויקשה לכם עוד יותר את הגלות, כי אז בפירוד הלבבות גם אין תקווה בלבבות חלילה.

ומדהים הדבר שעם ישראל היה שקוע במצרים במ"ט שערי טומאה וכמעט הגיעו לשער הנון שהוא האחרון, ובכל זאת לא פגמו בקדושת המשפחה בכלל!!

וְטָהַר לְבָנוֹ – נִשְׂא

וְשׁוֹב נִשִּׁים לֵב אִפְשָׁר לְהִיּוֹת בְּמִ"ט שְׁעָרֵי טוֹמְאָה בְּלִי עֵדִיין לְהַרוֹס אֶת קְדוּשַׁת הַמִּשְׁפָּחָה וְלַחֲיוֹת כְּמַעֲט בְּטוֹמְאָת טוֹטְלִית, אִז אֵל תִּלְךְ רְגוּעַ, וְאֵל תֹּאמֶר לְעֲצֻמְךָ אֲנִי לֹא הִרְסִיתִי אֶת הַמִּשְׁפָּחָה, אֲנִי בְּסֹדֶר, רַק טִיפָה נִפְיֵלָה פֶּה וְשֵׁם, לֹא נוֹרָא!!!

שְׁקוּ שְׁקוּרָדוֹרֵי, שְׁקֵרן הַיֵּצֵר הָרַע, הוּא מִשְׁקֵר!!! נִכּוֹן אֲתָה לֹא הִרְסִית אֶת קְדוּשַׁת הַמִּשְׁפָּחָה לְגַמְרִי, אֲבָל יִכּוֹל לְהִיּוֹת שֶׁאֲתָה עִמּוֹק בְּמִ"ט שְׁעָרֵי טוֹמְאָה כְּמַעֲט בְּנוֹ"ן, אִז בָּרַח לְךָ מֵהַטוֹמְאָה תִּיכְף וּמִיד, וְרוּץ לְרֵב וּלְחַבֵּר וּלְחַבּוּרָה שִׁיתַּמְכוּ בְּךָ שֶׁתִּצָּא מִמִּ"ט שְׁעָרֵי הַטוֹמְאָה הַשֵּׁם יִרְחַם, קְדִימָה עֲכִשְׂיוּ וּמִיד!!!! וְעֲשֵׂה כָל מָה שֶׁבִּיכּוֹלְתְךָ לְצַאֵת מֵהַטוֹמְאָה, וְלֹא לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיהָ חֲלִילָה!!!

וְכִנְרָאָה מִ"ט שְׁעָרֵי טוֹמְאָה הֵיוּ בְּעֵנִינִים אַחֲרֵים כְּעַבּוּדָה זָרָה וְכַדּוּמָה בְּעֵנִינִים הַקְּשׁוּרִים לְבֵן אָדָם לְמַקּוֹם, אֲוֹמְנִים בְּעֵנִינִים אֵלוֹ שֶׁל בֶּן אָדָם לְמַקּוֹם לֹא הִיָּה לְיִשְׂרָאֵל זְכוּת מַלְבַּד שְׁמִירַת עַל מִסּוֹרַת יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא שִׁנּוּי שְׁמֵם שִׁפְתֵם וּלְבוּשֵׁם.

אִז גַּם אֲנַחְנוּ עֲצַמְנוּ נִיזְהָר שְׁבַעֲתִיִּים, כִּי אֲנַחְנוּ לֹא הִגַּעְנוּ לְמִ"ט שְׁעָרֵי טוֹמְאָה, אִז בּוֹדָאֵי קֵל לָנוּ יוֹתֵר שֶׁלֹּא נִהְרוֹס בִּידֵיִים אֶת קְדוּשַׁת הַמִּשְׁפָּחָה חֲלִילָה, וְהִיִּים יוֹתֵר מִתְמִיד צְרִיךְ זֵהִירוֹת עֲצוּמָה לְשִׁמּוֹר עַל קְדוּשַׁת הַמִּשְׁפָּחָה, זֶה מִתְחִיל בְּשְׁמִירַת הָעֵינִיִּים, אִז בּוֹאוּ וְנִתְחַזֵּק עֵדֶךָ עִמָּנוּ, שֶׁנִּזְכָּה לְהִימְנוֹת עִם מַקְבְּלֵי פָנֵי מִשִּׁיחַ צְדָקָנוּ בְּקִרְבּוֹ בִּימֵינוּ אֲמֵן וְאֲמֵן.

עַל כֵּן זְכוּר נִזְכוּר, שֶׁבֶן אָדָם חַיִּיב בְּכָל מִצְוָה לְהִיּוֹת נֶאֱמָן לְאִשְׁתּוֹ וּלְמִשְׁפַּחְתּוֹ, וּבְרַגְעַ שְׁאִינוּ שׁוֹמֵר עַל הָעֵינִיִּים וּפּוֹגֵם בְּקְדוּשָׁה, הוּא מוֹעֵל בְּבֵן אָדָם בְּאִשְׁתּוֹ וּבְמִשְׁפַּחְתּוֹ, שֶׁאִפְּלוּ יְהוּדִים עֲבָדִים מוֹשְׁפָלִים בְּמִצְרַיִם הַשְּׁקוּעִים בְּמִ"ט שְׁעָרֵי טוֹמְאָה הַקְּפִידוּ בְּזֶה בְּלִי יוֹצֵא מִן הַכֹּל, כִּי פָחוֹת מִזֶּה זֶה מִמֶּשׁ לֹא אֲנוּשִׁי, לְכֵן נִזְכוּר בְּכָל מִצְוָה לְשִׁמּוֹר עַל קְדוּשַׁת הַמִּשְׁפָּחָה בְּלִי שׁוֹם מַעֲלִוֹת קֵלָה כְּחַמּוּרָה, לֹא מְרָאָה לֹא מַחְשָׁבָה, שׁוֹם כְּלוּם, כִּךְ נִזְכָּה לְבֵית יְהוּדֵי שֶׁשְׁכִּינָה שׁוֹרָה בּוֹ, וְשֶׁהַקְּדוּשָׁה מוֹרְגֶשֶׁת בְּאוֹוִיר הַבַּיִת אֲמֵן וְאֲמֵן.

"וְאִם לֹא נִטְמָאָה הָאִשָּׁה וְטָהַר הָיָה וְנִזְרָעָה זֵרַע"

וְעֵדִיין קִשָּׁה, שֶׁהָרִי גַם אִם לֹא נִטְמָאָה בְּכָל זֹאת הִיא חֲטָאָה בְּאִיסוּר יַחּוּד, וְהַבִּיזוּן יִכְפֹּר עַל חֲטָאָה, אֲבָל מְדוּעַ מַלְבַּד הַכִּפְרָה הִיא גַם תְּזַכֶּה וְתִקְבַּל שֶׁכֵּר טוֹב??? **וְרַעִיּוֹן שְׂכָה מִצְאָנוּ בְּאוֹר הַחַיִּים** שֶׁכֵּתֵב שֶׁשֶׁכֵּר הִיא תִּקְבַּל רַק אִם לֹא עָשִׂתָּה מַעֲשֵׂה גְנָאֵי נוֹסֵף, אֲבָל אִם עָשִׂתָּה עוֹד גְנָאֵי מַעֲנֵפֵי הַזְנוּת רַק שֶׁלֹּא נִטְמָאָה לְגַמְרִי אִין הִיא טְהוּרָה, וְנִכּוֹן שֶׁהַמִּים אֲכָן לֹא יִזְיָקוּ לָהּ, אֲבָל זֶה לֹא תְזַכֶּה בְּשֶׁכֵּר.

אֲמַנִּים בְּלִשׁוֹן הַגְּמָרָא מִשְׁמַע שֶׁהַעֲפָר פּוֹעֵל כְּדַבָּר וְהַיְפוּכּוֹ, אוֹ שֶׁמְבִיא לָהּ בֶּן צְדִיק כְּמוֹ אַבְרָהָם אֲבִינוּ אוֹ שֶׁהוּא מְמִית אוֹתָהּ, וּמִשְׁמַע לְכַאוּרָה שֶׁאִין מִשְׁהוּא בְּאֲמֻצָּה, וְעֵינֵי חִידוּשֵׁי אֲגוּדוֹת מְהַר"ל נִצַּח יִשְׂרָאֵל מִ"ז שֶׁעֲפָר יֵשׁ לוֹ דָּבָר וְהַיְפוּכּוֹ, שֶׁמְצַד אֶחָד הוּא שֶׁפֵּל שְׂכוּלִים שְׂדוּרְכִים עֲלָיו וּמְצַד הַפּוֹךְ הוּא מְצַמִּיחַ מְאֻכְלִים).

וְאִפְּלוּ לְדַבְּרֵי הָאוֹר הַחַיִּים אִיךְ אִפְשָׁר לְקַרְוֵא לְאִשָּׁה שֶׁרַק נִסְתַּרְתָּה וְעִבְרָה עַל אִיסוּר יַחּוּד - "טְהוּרָה"!!! אֲכָן מִהַחֲטָא עֲצַמּוֹ טְהוּרָה הִיא, אֲבָל יַחּוּד זֶה גַם עֲנֵף מִחֻלְקֵי הַטוֹמְאָה??? **וְאִם** תֹּאמֶר שֶׁלְאַחַר הַבִּיזוּנוֹת הִיא נַחֲשֶׁבֶת לְטְהוּרָה, אִם כֵּן אוֹלֵי כֶּשֶׁם שֶׁהַבִּיזוּנוֹת מְנַקִּים אֶת הָאִיסוּר יַחּוּד, אוֹלֵי הֵם גַּם יִנְקוּ אֶת כָּל מָה שֶׁעָשִׂתָּה וְחֲטָאָה עַד לְטוֹמְאָה גְמוּרָה??? **אֲוֹמְנִים** טַעֲנָה זֶה אִפְשָׁר לְדַחוּת שֶׁאִין כּוֹחַ הַבִּיזוּנוֹת חֹזֵק כָּל כֵּךְ שִׁימְחוּק לְגַמְרֵי גַם מַעֲשִׂים נוֹסְפִים מַלְבַּד הַיַּחּוּד וְכִפִּי שֶׁכֵּתֵב הָאוֹר הַחַיִּים הַקְּדוּשׁ.

וְרֵאִיתִי הַסֵּבֵר נִפְלָא בְּדַבְּרֵי שְׂאוֹל וְעוֹד מְפָרְשִׁים, שֶׁאִשָּׁה זֹו הִיָּה וְהִיא הִיָּתָה קְרוּבָה מְאֻד לְחֲטָא גְמוּר, וּבְכָל זֹאת הִיא כְּבִשָּׂה אֶת יִצְרָה וְעִצְרָה אֶת אִשׁ הַיֵּצֵר שֶׁבַעֲרָה בָּהּ, לְכֵן מְגִיעַ לָהּ שֶׁכֵּר גְדוֹל, וְלְכַאוּרָה לְפִי דַבְּרֵיו יִצָּא שֶׁכֵּמָה שִׁיּוֹתֵר הַתְּקַרְבָּה לְחֲטָא יוֹתֵר קִשָּׁה הַעֲצִירָה, וְלְכֵן שֶׁכֵּרָה יִגְדֵּל יוֹתֵר (וְלְכַאוּרָה זֶה לְהִיפֹךְ מְדַעַת הָאוֹר הַחַיִּים, אוֹ אִפְשָׁר שֶׁהָאוֹר הַחַיִּים יִטְעֵן שֶׁאֲכָן הִיָּה לָהּ קִשָּׁה הִרְבָּה יוֹתֵר אֲבָל בְּכָל זֹאת הִיא גַם חֲטָאָה הִרְבָּה יוֹתֵר, לְכֵן כְּשֶׁהוֹסִיפָה בְּמַעֲשֵׂי הַטוֹמְאָה אִין הִיא זְכָאִית לְשֶׁכֵּר וְכַאֲמוּרָה).

וְנִלְמַד מִזֶּה, שֶׁקְדוּשׁ בְּרוּךְ אוֹהֵב אוֹתוֹ, וּמִתְחַשֵּׁב בִּיצֵר שִׁלְנוּ, שֶׁגַם כְּשֶׁאֲנַחְנוּ נוֹפְלִים, הוּא רוֹאֵה אִיךְ אֲנַחְנוּ מְנַסִּים לְעַצוֹר אֶת הַנְּפִילוֹת שִׁלְנוּ בְּכָל דְרָךְ, וּמְכַל עֲצִירָה בּוֹרָא עוֹלָם לְמִרוֹת הַצֵּעֵר שֶׁל הָעֲבִירָה בְּכָל זֹאת הַקְּב"ה מַחְבֵּב אוֹתוֹ וְשִׂמַּח בְּנוֹ וּמַעֲרִיךְ אוֹתוֹ עַל הָעֲצִירָה, וְלְכֵן גַּם אִם הִיָּה לְךָ נְפִילָה, עֲצוֹר וְאֵל תִּמְשִׁיךְ לִיפּוֹל, וְאֵל תֹּאמֶר אִין לִי מָה לְהַפְסִיד, אֲנִי רִשְׁעִי, זֶהוּ אֲנִי רִשְׁעִי מוּחְלָט וְלִנְצַח לֵאלֹהֵי תִקְוָה וְלֵאלֹהֵי תִקְוָה, חֵס וְשִׁלוֹם!!! אֲדַרְבָּה אִם תַּעֲצוֹר אֶת הַנְּפִילָה, אִפְּלוּ שֶׁעַד עֲכִשְׂיוֹ עֲבַרְתָּ כְּמָה עֲבִירוֹת, הַהִתְגַּבְּרוֹת שֶׁבְּעֲצִירָה יֵשׁ בָּהֶם מִצְוָה חֲשׁוּבָה וְשֶׁכֵּר רֵב, כִּי אַחֲרַי טַעַם שֶׁל עֲבִירָה לְהַפְסִיק זֶה קִשָּׁה פִּי אֵלֶךְ מִמִּי שֶׁלֹּא טַעַם "טַעַם עֲבִירָה", כְּמוֹ שֶׁמִּי שֶׁלֹּא מַעֲשֵׂן קֵל לוֹ לֹא לַעֲשׂוֹן, אֲבָל מִי שֶׁמַּעֲשֵׂן לְהַפְסִיק זֶה קִשָּׁה מְאֻד.

וְעוֹד נִלְמַד מִזֶּה, שֶׁבִיזוּנוֹת מְנַקִּים וּמְטַהֲרִים בֶּן אָדָם, אִפְּלוּ בְּעַל עֲבִירָה, לְכֵן כָּל צַעַר בְּחַיִּים, כָּל פְּגִיעָה שְׁפוּעִים וּמַעֲלִיבִים אוֹתְךָ, זֶה מְנַקֵּה אוֹתְךָ, קֵבֵל זֹאת כְּכַפְרַת עוֹנוֹת, אִפְּלוּ שֶׁאֲתָה הַבֹּאֲתָה עֲלֶיךָ אֶת הַבִּיזוּנוֹת עֵדִיין זֶה מְכַפֵּר לְךָ

כְּתָב רִש"י עַל פִּי הַגְּמָרָא סוֹטָה כ"ז **וְנִקְתָּה** - מִמִּים הַמְאָרְרִים וְלֹא עוֹד אֵלָּא וְנִזְרָעָה זֵרַע, **שֶׁלְרֵבִי עֲקִיבָא** אִם הִיָּתָה עֲקָרָה מַעֲתָה הִיא תּוֹלִיד, **וְלְרֵבִי יִשְׁמַעְאֵל** אִם הִיָּתָה יוֹלְדַת בְּצַעַר תִּלְדַּד בְּנֵקֵל, וְאִם הִיָּתָה יוֹלְדַת שְׁחוּרִים תּוֹלִיד לְבָנִים, וְיוֹתֵר מִזֶּה כְּתוּב **בְּעַל הַטּוֹרִים "וְנִזְרָעָה זֵרַע"** וְסוּמוֹךְ לוֹ "זֹאת תּוֹרַת", לּוֹמֵר שֶׁאִם טְהוּרָה הִיא, יִהְיֶה לָהּ בָּנִים צְדִיקִים בְּעַלֵּי תּוֹרָה.

וְנַעֲצֵם זֶה כְּתוּב גַּם בְּגַמ' סוֹטָה י"ז אִמֵּר רַבָּא מְפַנֵּי מָה אִמְרָה תּוֹרָה הַבָּא עֲפָר לְסוֹטָה?? עוֹנָה רַבָּא, זְכַתָּה: יוֹצֵא מִמֶּנָּה בֶּן כְּאֲבָרָהִים אֲבִינוּ שֶׁכְּתוּב בּוֹ "עֲפָר וְאִפְרִי" - דְּהִינּוּ שִׁיצָא לָהּ בֶּן צְדִיק, אֲבָל כְּשֶׁלֹּא זְכַתָּה - תִּחְזוֹר לְעַפְרָה וְתִמּוֹת.

וְעוֹד דְּרַשׁ רַבָּא, בְּשֶׁכֵּר שֶׁאִמֵּר אַבְרָהָם אֲבִינוּ "וְאֲנִי עֲפָר וְאִפְרִי" זְכוּ בְּנוֹי לְבִי מִצוֹת אֲפָר פְּרָה אֲדוּמָה וְעֲפָר סוֹטָה, וְלְכַאוּרָה יֵשׁ לְעֵינֵי לְמָה הַגְּמָרָא הַקְּדִימָה אֲפָר פְּרָה לְעַפָּר סוֹטָה, שֶׁזֶה הַהִיפֹךְ מִלִּשׁוֹן הַפְּסוּקִים??

וְגַם קִשָּׁה לְהַבִּין, שֶׁהָרִי אִשָּׁה זֹו הִיא עִבְרָה עַל אִיסוּר יַחּוּד, אִם כֵּן פְּשַׁעָה וְחֲטָאָה, וְדִי לָהּ בְּכֵךְ שֶׁהִיא לֹא תִמּוֹת, וּמְדוּעַ מְגִיעַ לָהּ עוֹד שֶׁכֵּר??? **וְגַם** קִשָּׁה שֶׁכְּמוֹ שֶׁלְגַבִּי הָעוֹנֵשׁ כְּתוּב שֶׁכְּשֶׁהִיא מִתָּה גַם הָאִישׁ הַחוּטָא מֵת, אִם כֵּן גַּם לְגַבִּי הַשֶּׁכֵּר לְכַאוּרָה צְרִיךְ לְהִיּוֹת שֶׁכְּשֵׁם שֶׁהִיא מְקַבֶּלֶת שֶׁכֵּר, אִז גַּם הָאִישׁ שֶׁנִּסְתַּרְתָּה עִמּוֹ שֶׁגַם הוּא לֹא עָשָׂה טוֹמְאָה שֶׁגַם הוּא יִקְבַּל שֶׁכֵּר, וְלֹא כְּתוּב שֶׁהוּא מְקַבֵּל שֶׁכֵּר???

וְנִבְאָן עֲזָרָא כְּתוּב, שֶׁבְּגוֹלַל הַבִּיזוּנוֹת לְכֵן הִיא מְקַבֶּלֶת שֶׁכֵּר - כְּבִיכּוֹל הִיא מְקַבֶּלֶת פִּיצוּיִים, וְלְכֵן נִרְאָה שֶׁרַק הִיא מְקַבֶּלֶת שֶׁכֵּר וְלֹא הוּא, כִּי הוּא לֹא קִיבֵל אֶת הַבִּיזוּנוֹת כְּמוֹהָ, לְכֵן בְּשֶׁכֵּר אִין לוֹ חֵלֶק וְנַחֲלָה!! **וְיִתְכַן** שֶׁלְכֵן כְּתוּב בְּגַמְרָא קוֹדֵם אֲפָר פְּרָה לְפָנֵי עֲפָר סוֹטָה, כִּי בְּעַפָּר סוֹטָה יֵשׁ גַּם עֲבִירָה בְּעֵינֵי (אִיסוּר יַחּוּד), מָה שֶׁאִין כֵּן בְּאֲפָר פְּרָה אִין חֲטָא בְּעֵינֵי, וּבְטַעַם שֶׁהַתּוֹרָה הַקְּדִימָה עֲפָר לְאֲפָר רִש"י עֵיין לְקַמֵּן.

וטהר לבנו – נשא

ומנקה אותך, ובעזרת השם, ריבוננו של עולם ינקה אותנו בחסד וברחמים, כי אנחנו דור חלש מאוד, ובבקשה אבא טוב וסלח, תן לנו לנקות ולכפר על עוונותינו על ידי מעשים טובים וקידוש ה', ולא על ידי ייסורים וצער וביזיונות חלילה.

המשך "וטהרה היא ונקתה ונזרעה זרע" – ב

אסור להם לעבור בשביל שיש בו ניסיון שיחטאו חלילה בזנות. ב. הם היו שנים שאחד שומר על השני, ובפרט שהיו תלמידי חכמים וכוח התורה מגנת ומצלת מהחטא.

שוב מדברי החזון איש משמע במפורש שאין היתר להיכנס לניסיון, ולכן כאן שהאישה שנסתרה הכניסה את עצמה לניסיון מרצונה ומדעתה, לכן אפילו אם עצרה ולא חטאה, הרי היא עברה עבירה ונקראת רשעית, וכל שכן כאן שכבר התחילה בחטא- יחוד!!! ומדוע היא תקבל שכר?????

ואולי נתרץ שרק מי שצדיק אסור לו לכתחילה להיכנס לניסיון, אבל מי שהיצר הביא אותו לנפילה כי רצה ליפול, ובכל זאת עצר ברגע האחרון זה נחשב למצווה, וכמו שכתב הספורנו שתנוקה גם מעונש השבועה שגרמה, אף על פי שנאמר "כי לא ינקה" כאן רצה הבורא יתברך שתתנקה האשה, כי הוא ידע יצרנו!!! כי עפר אנחנו!!

אבל אם כן קשה איך חנה הנביאה אם שמואל הנביא, כשהייתה עקרה אמרה להקב"ה, שאם לא ישמע לתפילתה, היא תיסתר, ותגרום שבעלה אלקנה ישקנה מי סוטה, וכך היא תיפקד בזרע של קיימא!! ע"פ- גמי' ברכות ל"א, הרי לפי דברינו לצדיק אסור להכניס עצמו בכוונה לניסיון מדעת??? והאם רצונה לבן נחשב כבדיעבד??

על כן נראה לי לתרץ, שאכן אישה זו עשתה עבירה שנסתרה, אבל גם בתוך העבירה בורא עולם מתייחס לחלק של המצווה שבו, ואכן היא רשעית בכך שהתייחדה עם אדם זר, אבל על חלק הזה כבר נענשה בביזיון הגדול שעשו לה, ואחרי שניקו אותה מהחטא עכשיו עליה לקבל שכר של המצווה שבתוך העבירה, שהתאפקה ולא השלימה את העבירה למרות שהאש החלה לבעור בה, היא בכוח עצום עצרה וכיבתה את האש, ובוודאי זו מצווה חשובה ועצומה, ולכן היא תקבל על זה שכר כאמור.

וזה כמו שבהסתרה שבתוך ההסתרה גם שם נמצא הקב"ה ומוצא את החלק הטוב שאפשר להוציא ממנו, כי בורא עולם מתחשב בכל מה שאפשר ומכל הצדדים ומכל הכיוונים, גם מה שמסתתר בעומק של המעשה.

וכמו שהקב"ה מתחשב בגנב בקר שישלם פחות מגונב צאן כי הוא התבזה במעשה הגניבה כלפי חיוב קנס של ארבעה וחמשה, וכן בשני בנות לוט ששניהם עשו אותו מעשה, רק אחת לא בלי בושה קראה לבן שלה מואב, ולכן אסור ליהודים להתחתן עם מואב, ואילו עם זרעה של הבת שהסתירה את המעשה מותר ליהודים להתחתן עמם.

ואכן נלמד מזה, שגם בחטא עלינו לצמצם אותו עד כמה שאפשר, וגם לא להתייאש לגמרי בנפילה, כי בורא עולם רואה את כל התמונה ומכל הכיוונים וגם בעומק העניין, והוא רואה גם את צד היפה שיש במעשה, אז קדימה לא ליפול חלילה, וגם אם ח"ו יש נפילה חלילה להתייאש ולהחמיר את המצב עוד יותר ובלי חשבון, אלא גם באמצע החטא נסה לקום ולהתחזק ולצמצם ולתקן את המעשה הרע עד כמה שניתן לתקנו, שיהיה בו לפחות גם כמה צדדים חיוביים וטובים, וחלילה לנו לחשוב שהחיובי מחפה על הרע, אלא נזהר מאוד לא ליפול בכלל שנעשה רק מעשים טובים ומושלמים בלי חטאים כלל, ולא ניתן ליצר פתח לשמוח בחלקים הטובים שבעבירה, כי בוודאי זה איסור מוחלט לחטוא למחצה לשליש ולרביע, שום כלום!!!!

איך מותר למטרת הולדת ילדים להביא גם למחיקת ה' - המשך

בידיים להגיע למצב כזה, וגם איך היא הצדקת תגרום שימחקו שם ה' במים???? וכי בגלל רצונה ללדת בן האם יהיה מותר לה לגרום לכל זה??

גם לפי ההסבר הקודם, שמגיע לה שכר כי הייתה קרובה לחטא כשנסתרה, ובכל זאת היא כבשה את יצרה ולא חטאה, לכן מגיע לה שכר גדול, עדיין קשה, שהרי בגמרא **בבא בתרא נ"ז ב'** כתוב: א"ר חייא בר אבא "עוצם עיניו מראות ברע" זה שלא מסתכל בנשים בשעה שעומדות על הכביסה, כי יש חוסר צניעות, והגמרא מסבירה שמדובר שיש דרך אחרת ולכן הוא רשע אפילו שהוא לא מסתכל עליהם.

ומפרשים את טעם הדבר, כי אסור לאדם לסכן עצמו בניסיון של פריצות, ולמרות שהיצר הרע שקרן, ובא אליו ומפתה אותו ואומר לו: דווקא לך כן בדרך זו, כי כך אתה מקיים מצווה, כי אתה מתגבר על היצר הרע, וככה אתה הופך לצדיק וקדוש!!!

אבל הגמרא אומרת שזה שקר וזה ממש לא נכון, אלא להיפך האדם רשע!!!! ולא צדיק!!!! **כי אסור לקחת סיכונים בניסיונות של פריצות!!!**

ואם כן נשאלת השאלה מדוע כאן נחשיב את מה שהביאה הסוטה את עצמה לחטא ועצרה בסוף כמצווה, שהרי אפילו אם האדם שעבר בדרך של הכביסה לא הסתכל ולא חטא בכלל בכל זאת למדנו שזה עבירה ורשעות, כל שכן בסוטה שנסתרה שגם התחילה בעבירה ממש וודאי זה עבירה ורשע ולא מצווה?????

מצד שני ראינו בגמרא עבודה זרה י"ז א' שר' חנינא ור' יונתן הלכו בדרך והגיעו לשני שבילי המשך, שביל אחד עובר על פתח עבודה זרה והשביל השני עובר על מקום זנות, אחד טען: נלך על פתח עבודה זרה כי כבר אין יצר לעבוד ע"ז, ואילו השני טען לו נלך על פתח הזנות כי נתגבר על היצר ונקבל שכר, **כשהגיעו** למקום הזנות כל הטומאה ברח והתכנסה פנימה מפני קדושת הצדיקים, כך שלא חשו בניסיון כלל, **אמר** לו הראשון איך ידעת שהטומאה תברח מפנינו?? **ענה** לו: שכתוב מפורש ש"מדבר זימה תשמור עליך" – התורה.

ולכאורה קשה שהרי מהגמרא הקודמת למדנו שאסור לאדם להכניס עצמו לניסיון של חטא??? שאפילו אם יתגבר ולא יחטא, הוא נקרא רשע!!!!

אלא אין סתירה בין הגמרות, א. בסיפור עם השבילים האפשרות השנייה הייתה לעבור ליד עבודה זרה שגם בה יש בה טומאה ויש מצווה להתרחק מטומאת עבודה זרה למרות שאין משיכה אליה ככתוב "הרחק מעליה דרכך", **ואכן** לולי סיבה זו כתב החזון איש אמונה ובטחון ד ט שאכן היה

על פי ההסבר הקודם יש עבירה וגם מצווה במעשה הסוטה שלא נסתרה, אבל אם כן יש לתמוה מדוע האיש אמנם על חנה הנביאה, עדיין יש מקום לדון, איך חשבה חנה שמותר

וְטָהַר לְבָנוֹ – נִשְׂא

יוצא שאצלה המים הקדושים גורמים קללה לגופה ובאשמתה.

אבל אם היא לא נטמאה לגמרי, וכל מה שחטאה בענפי הזנות שנסתרה וכו' זה כבר התכפר לה בביזיונות שעשו לה, אם כן המים הקדושים שנכנסו לגופה פועלים לטובה בגופה, ושוב זה לא כשכר, אלא מכוח קדושת המים ששמו של ה' בס, עד כדי כך שהרמב"ם כותב שפניה יאירו, ויתכן שמקורו מהתרגום יונתן.

ויתכן גם שזכות אברהם אבינו פועל כאן, שהביזיונות ינקו אותה לגמרי מכל ענפי החטא, ומהשבועות שהיא גרמה, ושלא יחשב לה לחטא מה שגרמה שימחק שם ה', אלא שהכתב כביכול עובר למים ולגופה, ויתכן שלכן מותר גם לצדקת חנה הנביאה בכוונה לגרום שישקו אותה בכדי שלא תהא עקרה, שמאחר שיש כאן זכות אברהם אבינו בעפר סוטה וכאמור, לכן מותר לנו לנצל זאת, בלי חשש עבירה כלל, וכפי שנראה בסמוך.

הקל וחומר שלמד אחיתופל ממחיקת שם ה' אצל סוטה

והחיות יאיר הקשה למה זה אסור, אדרבה בשקר הזה הוא עושה מצוה כי הוא חוסך שבועת שווא – מיותרת, שהרי הוא יודע שהוא חייב רק חצי ולא יותר, ואם כן נתיר לו לכפור הכל ולחסוך שבועה?? **ותירץ** שמאחר שהדיין פוסק כדין תורה לפי הטענות, אין בו חשש משפט שווא, וממילא גם השבועה אינה שבועת שווא.

וגם כאן אפשר שברגע שבורא עולם בזכות אברהם אבינו התיר להישבע ולמחוק ולא החשיב זאת לחטא, אזי אין כאן עבירה של שבועת שווא לאישה וגם אין איסור מחיית שם ה' כלל, כי זה כוחו של דין תורה.

ולפי זה מובן נפלא מה שהגמרא סנהדרין ק"א א' דרשה על הפסוק "ויקנאו למשה במחנה", שא"ר שמואל בר יצחק מלמד שכל אחד ואחד קנא את אשתו ממה, כי משה לקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה.

וייתכן שחש ושלוש לא חשדו עם ישראל במשה, אלא הם קנאו לנשותיהם ממה כי רצו ברכה שיהיה להם בנים תלמידי חכמים וכפי שכתב הבעל הטורים.

אבל בסופו של דבר יצא מזה גם ליצנות והוצאת שם רע, כי קרח ועדתו נצלו זאת לרעה, שטענו בשעת המחלוקת נגד משה אולי יש אמת בשמועות, כי אין עשן בלי אש, ועוד טענות רעות כדרך מוצאי שם רע, לכן נפל משה על פניו.

ובעזרת השם נזכה כולנו לבנים תלמידי חכמים וצדיקים בנקל, ומתוך דרך חיים כשירה ודוגמא אישית טובה אמן ואמן.

כי יפליא לנדר נזיר להזיר לה'

כפרה, שמא הגזים ועינה את גופו יותר מדי, ואולי גם שישמש כתמרוז הזהרה שלא יגזים בעתיד.

ואילו הרמב"ן ז"ל טוען שהנזיר חייב להביא חטאת לכפרה, זה בגלל שבסיום ימי הנזירות הוא יחזור להיטמא בתאוות העולם, והיות וכבר טעם והייתה עליו רוח ה' כשהיה נזיר לה' היה מן הראוי ראוי שימשיך בזה כל ימיו.

אבל החינוך חולק, שאם אכן תחשוב כדברי הרמב"ן, שנזיר שמשלים זמנו יחזור לטומאתו וירדוף אחרי תאוות, אם כן למה נזיר חמור יותר מכהן הדיוט, שנאסר להיטמא אפילו להוריו ככהן גדול המשוח בשמן המשחה?? הרי אדם זה יחזור לטומאתו כשמסתיים זמן הנזירות???

ונראה לתרץ, שיתכן ואכן אישה שבסוף לא חטאה למרות זאת ובכל זאת היא לא זכאית לקבל שכר, ולכן גם האיש שהסתתר עמה לא מקבל שכר, כי יתכן שלא מגיע לה ולו שכר כי התחילו את העבירה והתקרבו לחטא ממש, ובכל אופן מה שהיא מתברכת שיהיו לה בנים זכרים ותלמידי חכמים זה רק בזכות קדושת העפר והמים ששתתה, כי יש בעפר קדושה וכוח וזכות.

וכפי שהבאנו מהגמרא שבזכות אברהם זכינו לעפר סוטה, ולכאורה הדבר תמוה שהרי בעפר זה יש גם מוות וקללה, ומה זכות היא לאברהם אבינו?? אלא הפשט הוא שבזכות אברהם אבינו המים עם העפר שבהם נמחק שמו של בורא עולם הם הופכים למים קדושים וטהורים, שקדושת שם ה' שנמחק במים לא נמחק והתבטל חלילה, אלא הוא עבר מהכתב לעפר בזכות אברהם אבינו.

ואכן המים הקדושים הם תמיד קדושים אבל כשהם נכנסים באשה טמאה אזי היא מתפוצצת, כי הטומאה שבה לא יכולה לקלוט את עוצמת הקדושה שבמים, ולכן

אמנם מהגמרא סוכה נ"ג ב' נראה שלמרות ששם ה' והשפעתו הקדושה עובר למים, עדיין יש כאן מחיקה של שם ה', כי כתוב שם שאחיתופל דן קל וחומר בעצמו: ומה לעשות שלום בין איש לאשתו, אמרה תורה: שמי שנכתב בקדושה ימחה על המים, לעשות שלום לכל העולם כולו - על אחת כמה וכמה.

הרי לנו שזה נחשב למחיקת שם השם אפילו שהכתב עבר למים ומשם לגוף האישה, אמנם לכאורה על הקל וחומר שעשה אחיתופל יש פירכא ותשובה, שלגבי סוטה יש זכות של אברהם אבינו לכן זה מותר וזה לא נחשב לאיסור וכאמור וטעם זה לא קיים במקרה של אחיתופל.

אבל עדיין אחיתופל לדעתו ומעצמו טען שיש קל וחומר, כי זכות הצלת כל העולם ייתכן וחזק יותר מזכות אברהם אבינו וזכות עשיית שלום בית, ואולי דוד לא רצה להגיד את הק"ו הזה בעצמו מחמת טענה הפרכה שכתבנו??

וזה מזכיר לי, מה שפסק הש"ך חו"מ ע"ה א', שאסור לנתבע החייב מקצת התביעה לשקר, שבמקום להודות במקצת ולהתחייב בשבועה מהתורה, הוא יכפור בהכל ויפטר משבועת התורה, ומחוץ לבית דין הוא ישלם לו באופן אישי את המקצת.

ובעזרת השם נזכה כולנו לבנים תלמידי חכמים וצדיקים בנקל, ומתוך דרך חיים כשירה ודוגמא אישית טובה אמן ואמן.

כי יפליא לנדר נזיר להזיר לה'

כתב החינוך מצוה שע"ז זו היא מהות קדושת הנזיר ומעלתו, שהנזיר מפחית מהגשמיות שלו ומתאוותיו בדברים שהם לא חורבן גמור לגוף ולמשפחתו, כי רק נמנע מענבים ויין, ומגדל את שער, ולא נטמא למתים, ובהפחתת הגשמיות מדברים אלו, ייכנע היצר ויתחזק בו הרוחניות ועבודת ה' וכבוד ה' תשכון עליו.

ממשיך החינוך ושואל, שאם כן מדוע נזיר צריך להביא חטאת בסוף הנזירות שלו, הרי הנזיר פעל כראוי, ואילו בגמרא נזיר י"ט ע"א מפורש שהנזיר חייב כפרה על שציער עצמו מן היין?? ומתיר החינוך, שהיות ואין רשות לאדם להשחית ולקלקל את גופו, לכן ראוי שגם הנזיר יביא

וטהר לבנו – נשא

לכן התורה דורשת ממנו להביא חטאת, והוא שואל את עצמו, **למה?? מה חטאתי??** הרי לפני רגע הייתי קדוש, אפילו השער שלי היה קדוש?? מה חטאי ומה פשעי???

ואז הוא קולט את דברי הרמב"ן, שהחטא שלך הוא כי מעכשיו אתה תרד ברוחניות הגבוהה שהיית בה, ואז בסמיכה ובוויודי על החטאת הוא מתחזק שוב ומקבל על עצמו להמשיך בקדושה עד סוף חיי.

וכפי שכתב החינוך, בורא עולם יסייע לו שישלים כל חייו בקדושה, והסיוע מגיע על ידי החטאת והתעוררות האדם וסייעתא דשמיא מיוחדת.

אלא מבאר החינוך, שאדם זה אחרי שקיים תקופת נזירות לה' אפילו בפעם אחת ואפילו רק נזירות של 30 יום, יש תקוה שבכוח זה ימשיך ויקדש עצמו ויוסיף עוד יום ועוד יום בטובו, ומן השמים יעזרו לו להמשיך לעולם בקדושתו, כי הבא להיטהר מסייעים אותו, ולכן אחרי שהזיר אפילו יום אחד יסתייע וישלים כל ימיו בטהרה!!!!

ויתכן שגם כאן נשלב לפי הכלל "אלו ואלו דברי אלוקים חיים" שאין מחלוקת בניהם כלל, שיתכן שלאחר שהנזיר סיים והשלים את נזירותו, אם ירגיש אני מושלם הנה הצלחתי עמדתי במטרה, הרי שזה יכול לגרום לו נפילה גדולה.

לכן צדיקים וידידים, קיבלת על עצמך 40 יום להתקדש, וסיימת אפילו יום אחד בקדושה זה כבר נותן לך כוח להמשיך עוד ועוד ימים, ולכן אם נפלת באמצע אל תישבר ותתייאש כל יום של קדושה יש לה ערך נפלא.

כמו כן לאחר 40 יום שמח שהצלחת לעמוד במטלה, אבל לא להרגיש שלמות, וזהו סיימתי, אלא מיד קבל על עצמך להמשיך עוד ועוד וכך תתקדש עד יום מותך, ולכן ראוי מאוד הדבר לחגוג סיום ועדיף בקבוצה ובחבורה, ובמסיבת הסיום לקבל על עצמך בשמחה ובהתלהבות עוד ימי קדושה עוד 40 יום, ועוד 40 יום ככה תחייה כל חייך בקדושה וטהרה אמן.

נזיר להזיר לה'

ממנו, הרי שניהם מביאים קרבן על חטא, חטאת או אשם???

מתרצת הגמרא, שכל הנודרים בנזירות נודרים מתוך כעס והקפדה וכשהם נטמאים ומתרבים ימי נזירותם, כי הם חייבים להתחיל את הנזירות מחדש, הם מתחרטים על קבלתם, ונמצאו מביאים חולין בעזרה, אבל אלו שכן הצליחו והשלימו את נזירותם היות ולכך הם הכינו את עצמם אין חרטה בליבם ולכן שמעון הצדיק היה אוכל מקורבנם.

וכתב המאירי שאותו נזיר דרומי למרות שנטמא, לא התחרט מקבלתו על אריכות הזמן הלא מתוכנן, כי הוא נדר מתוך ישוב הדעת, ופיו ולבו היו שווים, ונדרו ראוי ומשובח בכוונה מעולה, כי הוא בראותו שנמשך אחרי תאוותיו נלחם להכניע יצרו שלא ישקע ברוע, ועל כיוצא בזה אמרו "נדרים סייג לפרישות".

ושוב נשאלת השאלה, מהיכן ידע שמעון הצדיק, שדרומי זה נדר מתוך ישוב הדעת, ולא התחרט על נזירותו בגלל שנטמא???

וראיתי תשובה, שדווקא בגלל שהוא מהדרום הרחוק, אם נדר נזירות זה כבר מוכיח שהתכוונן להשקיע הרבה בנזירות, כי לא נדר בפזיזות בלי לדעת מה הקושי שבדבר, כי לפני 2400 שנה לערך היה מורכב מאוד להגיע מהדרום לירושלים, ולכן ברור הדבר שהוא היה נחוש בנזירות שלו למרות הסבל והקושי, ובפרט שנודע לשמעון הצדיק שמטרת הנזיר היה לחנוק את יצרו הרע שהחל לפעפעע בו כארס הנחש, הרבה יותר מהרואה סוטה בקילקולה.

המשך

עיניו לרעה בוודאי מתבונן כל הזמן במראהו ומשקיע במראהו, והנה לפתע נפל הבחור בראיה שלו עצמו וגילה לראשונה את ערך יופיו.

וכבר היצר התחיל להתפרע בו עד כדי לטרדו מן העולם, ולכזה ארס רב וקטלני לכן לא הספיקה נזירות של פעם אחת וגזיזה של השער פעם אחת בלבד, אלא הצריך פעמיים נסיעה לירושלים, ופעמים גזיזת יופי שערו המדהים, ורק ככה יוכל לחנוק ולבטל את יצרו שעמד עליו להאבידו מן העולם לגמרי.

הגמרא מספרת נזיר ד' ע"ב אמר שמעון הצדיק מימי לא אכלתי אשם נזיר טמא אלא פעם אחת, שבא אדם אחד לפני מן הדרום, ראיתיו יפה עינים וטוב רואי וקווצותיו סדורות לו תלתלים, אמרתי לו, מה ראית להשחית שערך זה הנאה??

אמר לי, רועה הייתי לאבא בעירי, והלכתי למלאות מים מן המעיין, והסתכלתי בבבואה שלי, ופחז יצרי עלי וביקש לטורדני מן העולם, אמרתי לו רשע!! למה אתה מתגאה בעולם שאינו שלך, במי שהוא עתיד להיות רימה ותולעה, נשבע שאגלחך לשמים.

מיד עמדתני חמדתי ונשקתיו על ראשו ואמרתי לו בני כמותך ירבו נודרי נזירות, עליך הכתוב אומר במדבר ו', ב' איש כי יפליא לנדור נזיר להזיר לה'.

שואלים המפרשים, מה העניין לספר שאותו נזיר הגיע מהדרום?? ועוד קשה לי שנזירות זה עניין של חיזוק כפי שכתב רש"י הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו, ועל כן הוא מתנזר שלא ייפול כמוה, ואם כן מה נשתנה אותו דרומי שלא רצה להתקלקל ולחטוא יותר מכל הנזירים???

וגם מה מטרת התיאור והכוונה "מיד עמדתני, ולפי החינוך והילקוט שמעוני והלכות גדולות סימן ל"ח, הלכות נזיר עמוד תי' חומדתני, ולפי ירושלמי נזיר פרק א' וחבקותיו ולרוב הגרסאות ונשקתיו על ראשו"???

והנה הגמרא נדרים ט' שואלת לדעת שמעון הצדיק, מה ההבדל בין קרבן נזיר שנטמא שמעון הצדיק לא אכל, לבין נזיר שהשלים נזירותו בטהרה שכן הסכים לאכול

אלא שעדיין נשאלת השאלה למה אכן נכשל אותי צדיק דרומי, ונפל באמצע הנזירות שלו?? **בפרט** שיש האומרים שנפילה באמצע מלמדת שקיבל על עצמו נזירות הגדולה מכדי מידתו, ואינו מתאים לקדושה כה עצומה, והרי נזיר דרומי זה, הוא הנזיר המושלם לפי עדותו של שמעון הצדיק, למה אירע לו טומאה ונפילה זו???

ונראה לי שהיצר שפעפע באותו צדיק דרומי היה מסוכן מאוד, תבינו, מדובר באדם שבחיים לא ראה את עצמו, זאת אומרת אדם שמאוד שמר על עיניו, כי מי שהולך אחר

וטהר לבנו – נשא

הפך לקודש, וכמה שהוא יותר יפה ונחמד הרי שהקדיש יותר לקדושה.

וזו הנזירות המושלמת של התורה, שבורא עולם חפץ בה, שנחנוק את יצרנו, ואדרבה נילחם כנגדו בכלים שלו עצמו, כפי שכתוב "מאויבי תחכמני" ועל כן לא להיבהל מהיצר, אדרבה נקבל קבלות קשות ונקדיש את כל האמצעים למלחמה ביצרנו הרע, ובעזרת ה' נעשה ונצליח אמן ואמן.

נלמד מזה, שאם קיבלת על עצמך חיזוק אמיתי לתקופה לדוגמא של 40 יום, ולצורך הרב נפלת באמצע, ובפרט אם אתה מרגיש שזה לא היה לגמרי באשמתך, אל תיפול ברוחך ותאמר חסר תקנה אנוכי, כי הנה אפילו הקב"ה לא חפץ בי ובעבודתי!! אלא תתחזק במחשבה זו שכנראה אתה כאותו צדיק דרומי שנפל ונטמא באמצע הנזירות, שיתכן שיצרך כה גדול שה' רוצה שתתחיל עוד פעם 40 יום מחדש שהימים הראשונים יחד עם 40 יום החדשים יכניעו את יצרך הרע לגמרי.

אבל פעמים עצת היצר להפילך שוב ושוב כך שאתה תתייאש ותאמר עד כאן, נמאס לי, אני רואה סופית שאני לא מסוגל לשמור 40 יום של קדושה, לכן אדם יקר, תמשיך לספור את ה 40 יום למרות הנפילה, ואל תתחיל מחדש, וכשתגיע ל 40 תנסה להגדיל את המספר שיהיה 40 יום של רצף בקדושה, כך למשל יהיה לך 40 יום רצופים שהם 60 יום מתחילת הספירה.

ויש בזה רווח עצום, כי כך תוכל לספור ימים חודש שנה שנתיים אפילו עד סוף חייך למרות הנפילות, והרווח הוא שכל ימך אתה חי בחשבון נפש ובמטרה לצמצם נפילות, ואכן אתה תבחין שבסך הכול אתה צמצמת למחצה לשליש ולרביע ואפילו לעשירית ופחות ממה שהיית רגיל ליפול קודם שהתחלת לספור 40 יום.

וכמה שתתמיד לספור כך יתרבו רצף של ימים הקדושים בלי נפילות, אז קדימה תתקדם במספר הלאה, ולפתע תגלה שאתה כבר ב1000 או 2000 !!! ויקוים בנו הפסוק "ואברהם זקן בא בימים" שכל ימיו היו בחשבון נפש ובקדושה, שאברהם אבינו ספר הרבה מעל 60000 יום של קדושה, קדימה נלך בדרכי האבות כי מעשה אבות סימן יפה לבנים, וגם סימן להצלחה.

המשך – תגלחת אצל שמעון הצדיק

למירון לעשות תגלחת – חאלאקה לפאות לילדים בני שלוש, ומי שלא מצליח להגיע למירון הוא עושה זאת בקבר שמעון הצדיק בירושלים.

והאדמו"ר אמא שזה לא בגלל ששם "שמעון", אלא בגלל שבל"ג בעומר עושים חאלאקה, תגלחת של מצוה פאות לילד הרך, והיות ושמעון הצדיק נישק והתלהב מהתגלחת הקדושה של אותו נזיר דרומי לכן באים אליו שוב לשמחו בתגלחת של מצווה.

יהודי יקר מחסידי טולנא באשדוד אמר לי, ראיתי מה שכתבת על שמעון הצדיק שנישק את הצדיק הקדוש מהדרום כמו שמנשקים ספר תורה, כי אותו בחור הקדיש את יופיו לשמים בכדי לנצח את יצרו הרע, ואז לא רק שערו הפך לחפץ של קדושה, אלא כל כולו, כל מהותו וכל יופיו היה קודש קדשים, מוקדש לבורא עולם.

ואז סיפר לי בהתרגשות שזה הזכיר לו את החידוש שאמר האדמו"ר מטולנא זצ"ל שאנשים בל"ג בעומר נוסעים

כל ימי הזירו לה' על נפש מת לא יבא - קדושת הנזיר - המשך

צל קל של ספק שכוחות הקדושה שלו מקורם אך ורק מקדושה.

ולכן רק נפילה של טומאה פוסלת את הנזירות, ואילו אכילת ענבים ויין לא פוסלת, למרות שעיקר הנזירות היא הפרישה מהנאות וניבול הגוף, כדברי רש"י שהרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין, בכל זאת רק טומאת מת פוסלת, כי חייב להיות ברור שקדושתו טהורה בלי רבב וספק!!!

לכן ננצל את הכוח של 40 יום של קבלת קדושה ופרישות מטומאה ומחטאים, ונהיה מסוגלים להגיע לקדושה על טבעית, קדימה קדושים וטהורים, הכוח בידיכם זה לא דמיון זה "בעל הטורים מפורש", טעמו וראו כי טוב ה', ואני קרבת אלוקים לי טוב, בהצלחה אמן ואמן.

נזירות שמשון – הכוח שבנזירות המשך

ומילדותי התבוננתי מתי גילה שמשון הגיבור את כוחו?? האם בעודו ילד גם היה בעל כוחות אדירים?? כי את גבורתו המיוחדת מסופר בנביא רק מתקופת בחרותו.

וייתכן שמשון הנזיר גילה וקיבל את כוחו העצום, היה זה כשהלך ביחד עם הוריו לתמנתה, ובדרך היו כרמים (כרמי תמנתה) אז פרש שמשון מהוריו בכדי שלא יתקרב לכרמים וכפי דרישת הגמרא עבודה זרה י"ז "לך לך אמרין

כתב בעל הטורים הסיבה לכך שאסור לנזיר להיטמאות, כי מי שמתנזר מסוגל להגיל לכוחות קדושה מעל לדרך הטבע, והשכינה מסוגלת לשרות עליו, לכן אסור לו להיטמאות שלא יגידו שאת הכוחות הוא קיבל מהמתים כי הוא דורש אל המתים חלילה, עד כדי כך שאפילו להוריו אסור לו להיטמאות, למרות שזה דבר מפורסם וקל לביורר שהוריו מתו בכל זאת אסור, בכדי שיהיה ברור לכולם בלי

שמשון הגיבור היה נזיר כל ימיו, וכמתואר בנביא שופטים פרק י"ד ע"ד י"ז היה לו כוחות אדירים מעל דרך הטבע שקיבל בעקבות נזירותו, ואכן כשגילחו את שערו ירד כוחו, כי בנזירות הייתה כוחו, ואכן הוא לא גילה לפלישתית שם הוא נטמא הוא מפסיק את נזירותו אלא רק גילה לה בקשר לשער, וכאמור על פי מה שכתוב בעל הטורים שהתורה הקפידה יותר על טומאת הנזיר מאשר שאר הדברים, ולכן סיפר לה רק על השער.

וטהר לבנו – נשא

בכל זאת שמשון העדיף לא לאכול ולשתות יין, כי בעניין זה הוא התאמץ לפרוש מאוד, וגם מהתרחקותו מיין ראה את כוחו התרחק מכרמי הענבים, לכן לא רצה להיכשל בזה.

ובפשטות אפשר לטעון שאולי שתית יין זה עבירה לנוזר אבל בכל זאת אולי זה לא ישפיע על כוחו, כי בשער יש קדושה ככתוב "נזר אלוקיו על ראשו".

כמו כן יתכן שבענבים ויין יש הנאה של איסור לכן לא רצה שיחטיאו אותו בהנאה, **ותשובה** זו אפשר לדחות, כי יכול היה לספר שיאכילהו חרצנים גרעינים שאסורים וגופו לא ייחנה מזה.

לכן גם אנחנו נתרחק ולא נתקרב לחטאים, וכך גם אנחנו נוכל לקבל את הכוח והקדושה העל טבעית, אז קדימה נשמוך מרחק מכל דבר רע העלול להפיל ולטמאות אותנו ולהפיל אותנו חלילה מההתחזקות שקיבלנו על עצמנו, ונסגור ליצר הרע את כל הפתחים שהוא עלול משם להפתיע אותנו, ובזה נהיה קדושים וטהורים וחזקים אמון ואמן.

הרואה סוטה בקלקולה – יזיר עצמו מן היין

שהיות והוא לא מחק מזיכרוננו ראייה זו אזי היצר הרע השתלט עליה והפך אותה לשורש פורה ראש ולענה, שהוא מרעיל את המוח שבראש, והרעל כשורש מתפשט מנקודה קטנה - ראייה קלה, להשתלטות על כל הראש, ולשריר ענק בלב וברגש, ומעוות לו את החשיבה לחשיבה מעוותת שכך הוא מתיר לעצמו כל עבירות שבתורה.

ואיך מוחקים מראה אסור? "יזיר עצמו מן היין", יתנזר מתאוות מותרות! ורק ככה הוא מוחק באמת את המראה האסור, ומתחזק בקדושה ומרסק את תאוות לבו, ולא יצמח לו שורש פרה ראש ולענה.

ולצעדנו לפעמים שומעים שמועות לא טובות וכואבות על נפילות של אדם שנחשב למכובד בעבירות חמורות, ויש שמתעניינים מאוד בטענה כי זה שנפל רשע הוא ואינו עושה מעשה עמד, וחשוב ללמוד ולהתחזק ולהיזהר ממה שהוא נפל!!! אבל האמת, זה רק יצר של סקרנות וחטטנות ולעיתים ספוג ברוע ורשעות ושמחה לאיד, והסכנה עצומה שיכולה לצמוח "לשורש פרה ראש ולענה".

וכשם שהרואה סוטה בקלקולה לא כתוב שירוף לספר לחברים וכביכול להתריע על הנורא ואיום שאירע "שוד ושבר - והשם ירחם - רחמנא ליצלן", אלא הוא חייב לסבול ולהכאיב לעצמו בכדי למחוק את מה שהוא ראה, והמחיקה היא רק בסיגוף הגוף ומיעוט הנאות הגוף המותרות, ולכן במקום לחפש סיפורים או לספר הלאה תתחיל לסגף את גופך ותפסיק חודש לא לשתות קולה או עוגות או כל מיני מתיקה, זו התגובה הנכונה לצאת מהסיפור בלי שורשים מסוכנים לעתידך הרוחני.

כה תברכו - ברכת כהנים

וגם אם גם בפעם הראשונה הוא בירכם על פי ציווי ה', בכל זאת לא משמע שמה או אחר הקריא לאהרן, וממילא יש שינוי משמעותי בצורת הברכה מברכת אהרן?!

אבל התשובה פשוטה היא, שרש"י כתב על הפסוק "אמור להם" שהמילה "אמור" כתוב מלא עם "ואו", ללמדנו שלא תברכם בחיפזון ובבהלות אלא בכוונה ובלב שלם, ולכן חייבים להקריא מילה מילה לכהן, כך שלא יברך בהבלעה וגם כך יש יותר סיכוי לדורות שהברכה תהיה מכל הלב, ועדיף לשנות בצורת הברכה, העיקר שהברכה עצמה תהיה עם הכוונה הנכונה שתתקרב לכוונת אהרן בברכת כהנים.

ואכן עלינו להקפיד מאוד בברכת כהנים, שנתקרב לכהנים בברכתם ונעמוד באימה ובכבוד, וכפי שכתב רבינו בחיי ש"אמור" מלא זה רמ"ח עם המלה, כי הברכה נבלעת ברמ"ח איברים שבאדם, וחסרון האחד הוא אבר הלב

לנוזרא, סחור סחור, לכרמא לא תקרב", רק אז שמשון קיבל את כוח והרג את הארי, כי עיקר הכוח מקבלים מהזהירות ומהתרחקות שעושים בכדי לא להתקרב לחטא.

וייתכן שהיות ואת כוחו גילה שמשון בפרישות והתרחקות מוחלטת מיין, לכן גם כשנאלץ לספר לפלישתית על כוחו לא סיפר לה על איסור אכילת יין, שיתכן שזה יחליש את כוחו המיוחד, אלא סיפר לה על השער.

ולמרות ששער יקח זמן עד שיחזור עליו כוחו כפי שרואים בנביא שרק כאשר חזר שערו לצמוח התחילו לחזור אליו הכוחות, ואילו באכילת ענבים ויין ייתכן שהשפעתם להחליש את הנוזר תהיה מוגבלת בזמן עיכול וכדומה.

לכן גם אנחנו נתרחק ולא נתקרב לחטאים, וכך גם אנחנו נוכל לקבל את הכוח והקדושה העל טבעית, אז קדימה נשמוך מרחק מכל דבר רע העלול להפיל ולטמאות אותנו ולהפיל אותנו חלילה מההתחזקות שקיבלנו על עצמנו, ונסגור ליצר הרע את כל הפתחים שהוא עלול משם להפתיע אותנו, ובזה נהיה קדושים וטהורים וחזקים אמון ואמן.

כתב רש"י מדברי הגמרא סוטה ב' "הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין", דהיינו שעליו להתחזק בעצמו בכדי לא להיכשל במה שהיא נפלה וחטאה.

ובפרשת נצבים כתוב תיאור על אדם שנכשל בראיה אסורה ובמחשבה רעה, ומה קרה לו בהמשך, "ותראו את שקוציהם ואת גלליהם עץ ואבן כסף וזהב אשר עמהם - פן יש בכם איש אשר לבבו פנה היום מעם ה' אלקינו ללכת לעבד את אלקי הגוים ההם, פן יש בכם שרש פרה ראש ולענה", שאדם זה ראה מראה טמא, וברגע הראשון הוא אכן ראה אותה כשקץ וגועל נפש, רק שאת הראיה הזו לא מחק מיד, וכאן הטעות שלו והמכשול וההרס שלו!!!

ולצעדנו לפעמים שומעים שמועות לא טובות וכואבות על נפילות של אדם שנחשב למכובד בעבירות חמורות, ויש שמתעניינים מאוד בטענה כי זה שנפל רשע הוא ואינו עושה מעשה עמד, וחשוב ללמוד ולהתחזק ולהיזהר ממה שהוא נפל!!! אבל האמת, זה רק יצר של סקרנות וחטטנות ולעיתים ספוג ברוע ורשעות ושמחה לאיד, והסכנה עצומה שיכולה לצמוח "לשורש פרה ראש ולענה".

וכשם שהרואה סוטה בקלקולה לא כתוב שירוף לספר לחברים וכביכול להתריע על הנורא ואיום שאירע "שוד ושבר - והשם ירחם - רחמנא ליצלן", אלא הוא חייב לסבול ולהכאיב לעצמו בכדי למחוק את מה שהוא ראה, והמחיקה היא רק בסיגוף הגוף ומיעוט הנאות הגוף המותרות, ולכן במקום לחפש סיפורים או לספר הלאה תתחיל לסגף את גופך ותפסיק חודש לא לשתות קולה או עוגות או כל מיני מתיקה, זו התגובה הנכונה לצאת מהסיפור בלי שורשים מסוכנים לעתידך הרוחני.

אהרן הכהן ביום השמיני למילואים ביום הראשון בו עבד במשכן, עוד קודם שיצאה האש מאת ה' ושרפה את הקרבנות, והוא באהבה רבה בירך את עם ישראל בברכת כהנים מדעתו, וכפי שהוכיח העמק דבר בפרשת שמיני, מכך שבניו לא בירכו עמו בנשיאת כפיים (ולכאורה נגד דעת הימב"ן), ובורא עולם אהב את ברכת אהרן וקבע את הברכה שבירך אהרן למצוות ברכת כהנים לדורות.

אבל יש לתמוה, שאם כן למה משנים מצורת ברכת אהרן, והרי כתוב "כה תברכו", וייתכן שבמשמעותו שיברכו כפי שאהרן בירכם, וכפי שמשמע מלשון הברכה "אשר קידשנו בקדושתו של אהרן", דהיינו שאת כוח הברכה קיבלו הכהנים מכוח הברכה שקידש אהרן מדעתו, ואהרן בירך אותם בברכה רצופה, ואילו ברכת כהנים היא בצורה של מקריא לכהן מילה והכהן חוזר על המילה??

ואהרן בירך אותם ברציפות, שעל הצד שהוא המציא את הברכה מדעתו באותו רגע, אם כן בוודאי בירך ברציפות,

וטהר לבנו – נשא

הכהן ונסתרת שם שהיא לב השמים שממנו יתברכו העליונים והתחתונים.

שממנו ישתרגו כל שאר האיברים וכולן תלויים בו, ומה שנסתר מן המספר כי הוא כנגד השכינה השורה על כפי

ללמדנו, שיותר חשוב הפנימיות מהחיצוניות, ההשקפה האמתית צריכה להיות לא בקוסמטיקה של השבת ושל החגים, אלא בתוכן הרוחני שיהיה העיקר, ולכן נשקיע מחשבה לפני, איך לתת הטון לעיקר הרוחני לבני הבית בצורה נעימה ונחמדה שיתחברו לעיקר ולא רק לטפל.

כי יש כאלו שהיהדות מסתכמת אצלם בכך שהם אוכלים געפילטע פיש – דג ממולא, או חמין משובח או שהם אפילו מדליקים נרות שבת אבל דקה אחרי זה הם מתניעים את הרכב לטיול ליל שבת, אבל לא צריך להגיע למקרה הקיצוני, יש בתים שסעודת שבת זה סך הכל ארוחת צהרים משודרגת ותו לא, או יש כאלו שהבית כנסת זה לא לתפילה אלא בעיקר למפגש חברים, אז קדימה נשקיע מחשבה ומאמצים ונכבד את השבת באמת, ונכניס יותר רוחניות בבית, ונתפלל בבית כנסת בכוונת הלב וכראוי, כך העטיפה החיצונית לא תשלוט ותנצח חלילה, אלא נתחזק ובחכמה נחזק ונתמקד בעיקר אמון.

*ושכב איש אותה - ולא את אחותה

וממילא תמוה איך קישר רש"י זאת לסיפור של 2 אחיות?? ולכן יש גורסים שדברי רש"י אינם על דרש הגמרא ביבמות.

ולעניות דעתי נראה שאפשר שיש קשר בין דרש הגמרא ביבמות לסיפור עם 2 האחיות, שיתכן לומר שאילו היה הדין שאם הבעל עשה עבירה עם אחות אשתו זה היה משפיע לאסור את האחיות הנשואה לבעל זה, אם כן במעשה של 2 האחיות לא היה צורך להמתין שיפגשו 2 האחיות לאחר שתיית המים בכדי שתריח הסוטה את המים המאוררים שיצא מריח פיה של אחותה, אלא מיד בשתיית האחיות הכשרה את המים המאוררים מיד היה זה משפיע על אחותה שתמות מיד, כי אחות אחת משפיעה על האחיות השניה.

אבל היות והדין שאין ביאת הבעל באחות אשתו אוסרת את אשתו - אחותה הנשואה לו, זה מוכיח שאין כביכול חיבור בין 2 האחיות, ולכן שתיית האחיות לא משפיע ישירות ומיידית על האחיות החוטאות, ויל"ע.

והביא האיש את אשתו אל הכהן – הוצאת שם רע על כשר נלמד מסוטה!!

יהודים אחרים?? **ומתרץ** הרמ"א שיש הבדל בין מסירה מיד ליד לגויים שזה אסור לבין נתינה בדיבור שמותר לתת, וזה נפק"מ עצומה למקרים קשים שקרו בשואה האיומה בדרישות הנאצים ימ"ש להסגרת יהודים.

ובעיקר ראייתו להתיר הוצאת שם רע מכך שאומרים לאשה הסוטה שם רע שקרי על ראובן שחטא, קצת קשה לעני"ד שהרי אצל ראובן תשובתו בצדו, כי התורה מעידה עליו שכשר הוא ולמברר מוכח מהתורה שהשם רע אינו נכון וראובן לא חטא ורק הטעו לזמן מועט את האשה הסוטה, להבדיל מהוצאת שם רע על אדם כשר מפני השלום שמי יודע אם יתברר ויוכח כראוי שזה שקר והוא אדם כשר שלא חטא באמת?? וצריך עיון בדבר.

ומלבד זאת טוען החברותא שלי הרב אלדר נתנזון שליט"א שיתכן שהאשה כבר ראתה את הפסוק על ראובן שחטא והיא בפשטות הבנתה הבינה שאכן ראובן חטא בחטא חמור, ועל כן אין כאן הוצאת שם רע ממש על ראובן אלא ריענון זכרונה.

והתבוננתי בדבריו שלא תירץ וחילק בין הוצאת שם רע שאין זה הריגה ממש לבין למסור נפש מישראל להריגה או לעבירה חמורה, אלא הרמ"א כביכול משווה בחומרת שם רע כמו במסירה להריגה ממש, אלא מחלק באופן מחודש (בין נתינה בפה לבין מסירה בידים), ורואים מזה שלמרות שהרמ"א מצד אחד מתיר להוציא שם רע למען השלום, בכל זאת הוא משווה זאת לרציחה והריגה ממש, וייתכן שהוצאת שם רע על אדם כשר גרוע הוא מהריגה, כי אדם מעדיף למות בשם טוב מאשר לחיות עם שם רע בפרט כשהוא אדם כשר והשם רע שקרי.

כתב רש"י : (יבמות צה) שכיבתה פוסלת אותה ואין שכיבת אחותה פוסלת אותה כמעשה בשתי אחיות שהיו דומות זו לזו:

והנה המעשה עם 2 האחיות שהיו דומות היה שאחת מהאחיות אכן חטאה ואחותה הלכה לשתות במקומה את המים בבית המקדש, ואכן לאחות לא אירע רע כי היא לא חטאה, אבל כאשר נפגשו האחיות לברך על הצלחת תוכנית הצלתה, אבל ברגע שנפגשו הריחה האחיות החוטאת את ריח המים מפי אחותה מיד התפוצץ בטנה כדרך נשים הסוטות ששתו את המים המאוררים בבית המקדש.

וראיתי במפרשים שמקשים שהרי דרש שדרשה הגמרא ביבמות מפסוק זה הוא שאם אשה אפילו בטעות שחשבה שמת בעלה והתחתנה עם אדם זר הרי שהיא נאסרת על בעלה לעולם, ואילו אם בעל עשה עבירה עם אחות אשתו אין אשתו נאסרת עליו, והגמרא דורשת זאת מהפסוק **"ושכב איש אותה"** – שרק איש אחר אוסרת אותה ולא שכיבת בעלה עם אחותה.

בשו"ת הרמ"א סימן יא' מחדש חידוש מסעיר מאוד!!! שמותר להוציא שם רע שקרי על אדם כשר במטרה לעצור או למנוע מחלוקת בקהילה!!

ובתחילה הוכיח זאת ממה שהתורה התירה למחוק שם ה' במי הבדיקה של אשה סוטה בכדי לעשות שלום בית למרות שיש איסור לאו למחוק שם ה' - **"לא תעשו כן לה"**, וכ"ש שיהיה מותר להוציא שם רע בכדי למנוע ממחלוקת.

אבל יש טענה נגד זאת כי יתכן שעבירה של בן אדם לחברו חמור יותר, כפי שמצאנו שיום כיפור שמכפר על עבירות שבין אדם למקום ולא מכפר על עבירות שבין אדם לחבירו, וא"כ אולי אין אפשרות ללמוד להתיר להוציא שם רע על אדם מכוח ההיתר שמותר למחוק שם ה'??

ולכן מוסיף הרמ"א ומוכיח זאת ממה שמשכנעים את האשה שתודה שעשתה עבירה ולא תשתה מהמים ואומרים לה תראי שאפילו ראובן שהיה צדיק בן צדיק גדול – יעקב אבינו, בכל זאת הוא חטא כמו שכתוב בתורה **"וישכב ראובן את בלהה פילגש אביו"**, ושואל הרמ"א איך אפשר לומר זאת לסוטה, הרי כתוב בגמרא שראובן לא חטא באמת, והגמרא מוכחת זאת מהפסוקים, אלא מכאן שמותר להוציא שם רע שקרי אפילו על אדם צדיק, וכל זה במטרה לעשות שלום בית בין בעל לאשתו וכל שכן שמותר להוציא שם רע למען מניעת מחלוקת בקהילה.

ושוב מקשה הרמ"א שהרי יש כלל בגמרא שאסור למסור יהודי אחד לגויים להריגה או לעבירה, אל מוטב ימותו כולם ואל ימסרו אחד מהם לגויים, ואם כן איך נתיר כביכול לשחוט יהודי כשר בהוצאת שם רע בכדי להציל

וְטָהַר לְבָבוֹ – וְשָׂא

הרמ"א נכלל במטרת היתר זה גם הוצאת שם רע על כשרים, עכ"פ אין מוכח מהירושלמי שסותר היתר הרמ"א.

עכ"פ מה שהיה הוא מה שיהיה, יש שם סיפור מבהיל על הוצאת שם רע על 100 רבנים, ועל מחרחר ריב שלמרות מהלך זה שהיה בהיתר בכ"ז הפך קערה על פיה והחמיר יותר את המצב, וכבר אז היו מחרחרי ריב גדולים בין הרבנים מבהיל!!! אשמח מאוד לקבל יותר פרטים על המקרה שהיה שם, בכדי ללמוד וללמד למקרים דומים עד כמה אנחנו נכשלים כמו פעם.

ואנשים יקרים מאוד אוהבי תורה מופלגים מלוס אנג'לס טענו שיתכן שאדם כשר זה ומשפחתו שסבלו מאוד זה לא רק בגדר קורבן ציבור שמנע הרוגים רבים ממחלוקת, אלא הוא ומשפחתו כנראה סבלו בגין גלגול קודם, על כל פנים הכרעה רבת משקל זו מלמדת על עוצמתו של הרמ"א שלקח על עצמו אחריות כה רבה לטובת הכלל למרות הכאב העצם שמתעורר כאן, וניבהל מאוד על חומרת המחלוקת ששווה את המחיר הנורא שפעל הרמ"א העיקר לנסות למנוע את המחלוקת הנוראה.

**כה תברכו את בני ישראל אמור להם

ואולי באופן כזה מתאים "ואני אברכם" שחלה בברכת "אמור להם" של החזן, כברכה מפיו של הקב"ה, כי זה לא פועל ישירות, אלא תחילה החזן משמש כצינור להעביר את הברכה לכהנים, ולאחר שברכו הכהנים חלה הברכה שאמר החזן כפי הקב"ה עצמו, ודווקא שזה לא ישיר כביכול זה יותר מכובד כלפי מעלה, כי אצל משה מצאנו שמפיו דיבר ה', אבל מי מהחזנים בדרגת משה רבינו, שהיה חצי מלאך "איש האלוקים"? אלא החזן המקריא מתוך שזיכה את הרבים ע"י ברכת הכהנים, עולה בדרגתו למפרע שאמירתו היא כפי ה' כביכול, ובדומה למה שמצאנו בירמיהו ט"ז "אם תוציא יקר מזולל כפי תהיה".

ולפי דבריו התעוררתי בדבר בסוף לג' בעומר שחובה שהחזן יבין את עוצמתו שהוא מתחיל את שפע הברכה של ברכת כהנים, ולא שיחשוב שהוא רק מקריא נוסח לכהנים, ואולי יש עניין גדול שגם הוא יכול במילות הברכה כראוי.

ג. הבנתי מדוע למרות שבשבט הלוי ח"ג ט"ו ומפורש כדבריו במאירי סוטה לט' שהשליח צבור אומר יברך בקול רם והם הכהנים עונים יברך בנעימה גדולה ושהחזן המקריא לכהנים יקריא בקול, מכל מקום נהגו הציבור שהחזן המקריא יקריא בקול נמוך יותר מהכהנים, ומדוע נהגו כך?? ויתכן שלמרות שהברכה מתחילה מהחזן בכל זאת הברכה מתגברת אצל הכהנים ובעצם ברכה מתעצמת שזה מהות הברכה שהטוב מתגבר כמעין המתגבר בחינת מוסיף והולך.

ג. שלכן מותר לבליל שבת לאב ישראל לברך את בנו למרות שהוא אינו כהן בברכת כהנים יברך ה' וכו' ולמרות שברכה זו מיועדת לכהנים, אבל היות וה' קבע שהחזן הוא מתחיל את השפע מדין אמור להם, למרות שהמקריא החזן אינו כהן אם כן יש לכל יהודי שייכות בברכת כהנים לפחות לברך את בנו כשממילא הוא כבר מברכם בהיתר מוחלט ובציווי התורה "בך יברך ישראל - ישימך אלוקים כאפרים וכמנשה" ואז מגבירים את עוצמת הברכה לברכת כהנים.

ללמדנו עד כמה שווה לנו להיות חלק משרשרת טובה, אפילו חוליה קטנה ואפילו עזרה קטנה לדבר מצוה וצינור לדבר מצוה, בפרט במה שקשור לזיכוי הרבים, ובעזרת ה' נזכה להיות קשורים לתורה ומצוות וגמילות חסדים תמיד אמן ואמן.

קערת כסף מזרק אחד שניהם מלאים סולת בלולה בשמן למנחה

אבל קשה שלמה התורה כותבת בפירוט כל שבט שהם הביאו בקערות סולת, הרי בסוף הם לא עשו כן מהסיבה שהסברנו ולמה התורה כתבה תחילה נגד מה שהיה בסופו של דבר?? ונראה שאכן הנשיאים רצו לתקן מה שהתעכבו בתחילת תרומת המשכן ולכן הפעם מרצונם הזדרזו להקדיש הכל בבת אחת ביום הראשון, אבל היות וה' ציווה שכל יום יקריב רק נשיא אחד, ממילא הם לא תרמו את הסולת כרצונם הטהור, אבל היות ומחשבתם הייתה להזדרז ולתת הכל מושלם ולא לדחות לאחר כך, לכן מחשבתם לעשות כן נחשבת להם כאילו עשו זאת.

ולעניין הלכה למעשה מצאתי בחפץ חיים בכלל ה' שהביא ירושלמי שמתיר לספר לשון הרע על בעלי מחלוקת בכדי להשתיק את הלשון הרע, אבל יש ראשונים שחולקים על זה, אבל הוצאת שם רע של שקר אפילו על בעלי מחלוקת לא מצאנו היתר בהלכה למעשה, וכ"ש להוציא שם רע על כשרים בכדי למנוע מחלוקת, אבל יתכן בדעת הרמ"א שאכן סובר הוא כדעת הירושלמי שמתיר לשון הרע על בעלי מחלוקת בכדי להשתיק את המחלוקת, ואולי לדעת

כתב הכלי יקר "אמור להם". מכאן למדו חז"ל ספרי וקמג שהחזן מקריא לכהנים מלה במלה נוסח הברכות, כי החזן הוא כמו מתווך המושך תחילה שפע כמו צינור ממקור הברכות ומרוקן אותם על ראש הכהנים.

ולכן הוא אמר תחילה אל הכהן יברך ה' כדי לעשות את הכהן תחילה כלי גדוש ומלא ברכת ה' ואח"כ כשהכהן אומר לישראל יברך ה'. הוא מוריק מן כלי מלא על כלי ריקן, אבל אם לא היה הכהן מתברך תחילה היה מוריק מכלי ריקן אל כלי ריקן.

וכן לכך נאמר "ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם" הכוונה שה' יברכם תחילה, ע"י שיאמר החזן לכהן תחילה יברך ה', וצ"ע שם עיין בגמרא חולין מט'.

והתבוננתי בגמרא שם, וכך כתוב שם, למדנו ברכה לישראל מפי כהנים, לכהנים עצמן לא למדנו? כשהוא אומר "ואני אברכם", הרי אומר כהנים מברכים ישראל והקב"ה מברך את הכהנים.

ואילו רבי עקיבא חולק ש"ואני אברכם" הכוונה שאחרי שהכהנים מברכים את ישראל הקב"ה מסכים לברכה שהתברכו העם, ולרבי עקיבא ברכה לכהנים זה מהפסוק "ואברכה מברכך", שהיות והם ברכו לכן הם מתברכים.

על כל פנים משמע מלשון הגמרא שמתקיים "ואני אברכם" לכל הדעות רק בסוף לאחר ברכת הכהנים, ואילו לדברי הכלי יקר זה מתקיים תחילה על ידי "אמור להם" שהחזן מקריא את הברכה לכהן.

ואולי אכן זה עובד באופן כזה שהחזן משפיע כצינור את שפע הברכה ומרוקן לכהן בכדי שיברך את ישראל, ולאחר ברכת הכהן את עם ישראל, כל כלי שרוקן מהברכה אמור להשפיע ברכה, ולכן היות והכהן רוקן את הברכה שחלה על עם ישראל וכתוכם החזן, ממילא ברכת החזן חוזרת וחלה על הכהנים, כך שכל צינור השפיע ברכה.

בסיכום כל קורבנות הנשיאים לא כתוב שהקערות ומזרקות היו מלאים סולת, ורק בכפות כתוב שהיו מלאים קטורת?? ומתורץ בספר תשובה מאהבה שהקטורת יבשה לא נפסלת בלינה, אבל הסולת הבלולה בשמן נפסלת בלינה, לכן לא תרמו הנשיאים את הקערות מלאים בסולת, כי הם לא ידעו מתי כל אחד מהם יקריב, ואת תרומתן רצו להגיש ביחד ביום הראשון, והקב"ה אמר נשיא אחד ליום ולא ביחד ולכן הם הפרישו את תרומתן ביום הראשון בלי סולת בכדי שלא יפסל בלינה.

וטהר לבנו – נשא

הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין

אבל ממוסריות מעוותת מגיעים גם הידרדרות מוסרית קשה, כפי שאנשי סדום מרחו בדבש את בתו של לוט שגמלה חסד והיא מתה באכזריות ממיליון עקיצות של דבורים, ועוד מעשי זוועה אחרים שעשו רח"ל, כי כאשר יש עוות מוסרית האדם מידרדר למדרון עמוק בלי לחשוב רגע טעיתית!! אוי חוטא אני!!! אלא לבו מפעיל שרירים חזקים ועוצמתיים!! אין בו מקום יותר לתיקון הדרך.

נבעת לומדי בנביא יונה פרק ג' עם תלמידי היקרים והנפלאים "כיתות ז' בת"ת תורת אמת" בני ברק, למדנו את הכתוב שאנשי נינווה שנבהלו מאוד מדברי יונה שעוד 40 יום נינווה מתהפכת, והם קראו צום והלבישו שקים והתפללו לה' שיציל אותם מהגזירה הרעה, אבל אומר המלבי"ם הם לא חזרו בתשובה עד שהמלך דרש זאת מהם, ולמרות שהרד"ק אומר שנגזר עליהם להתהפך כי חטאו כסדום ועמורה, בכל זאת אומר המלבי"ם אנשי נינווה לא חשבו שיש להם על מה לחזור בתשובה.

זזה פלא שהרי כתוב ברד"ק שאפילו החריבו ביתם מחמת הקורה הגזולה שהעמידה את ביתם, ומדוע היו בטוחים שהם צדיקים גמורים ולמרות פתחה של גהינום שהרי האמינו שהעיר תתהפך בכ"ז לא חשבו שיש בידם עבירות!! אלא היות והם בנו את חייהם בערכים של כביכול צדק ויושר והגינות כאנשי סדום וכאמור, לכן נסתם ליבם כשריר ולמרות הגזילות הם היו אטומים לחזור בתשובה על פתחה של גהינום, ולכן גם הזהירים הקב"ה למרות שהם גויים כפי שהזהיר אנשי המבול שמלאה סאתם כמבואר בתחילת יונה במפרשים.

זנה כשחזרו אנשי נינווה בתשובה כתוב "וירא האלקים את מעשיהם כי שבו מדרכם הרעה, וינחם האלקים על הרעה אשר דבר לעשות להם ולא עשה", וחקרנו עם התלמידים היקרים מה הכוונה "מעשיהם", הרי הכי חשוב תשובת הלב ככתוב במשנה בתענית "קרעו לבבכם ואל בגדכם ושובו אל ה'!!"

וענה תלמידי היקר יונתן שוקרון נ"י שהכוונה "מעשיהם" לכך שהחריבו את בתייהם בכדי להחזיר את הקורות שגזלו, שמעשה כזה חשוב יותר מתשובת הלב, והוסיף עוד תלמידי היקר יעקב שמואל לנדא נ"י, שלפי זה מובן שהי גור שנינווה תתהפך ואז מלבד חורבן הבתים גם ימותו כל החי בנינווה כפי שמתו אנשי סדום ועמורה, לכן הם הפכו את ביתם לחרבה בכך שהוציאו את הקורות, ממילא נתקיים "נינווה נהפכת", והיות ועשו תשובה הקב"ה הסתפק בזה, ובדומה קצת למהלך זה כתוב במלבי"ם.

ונראה, שאנשי נינווה חזרו בתשובה בקיצוניות לכפר על הקיצוניות שלהם באטימות לבם, ולכן למרות שעדיין לא הייתה תקנת חז"ל סוכה לא שהגזלן ישלם דמי הקורה ולא יחריב את ביתו, מפני תקנת השבים, בכל זאת כל בעל דירה היה מרצה את הנגזל לשלם אפילו כפול מעלות הקורה העיקר לא להחריב את ביתו, ובכל זאת אנשי נינווה הלכו בקיצוניות והחריבו ביתם מתוך תשובה אמיתית, כי מאסו בקורה שהזכיר את הגזלה ולא היו מסוגלים להתקרב ולהנות ממה שהעבירה הייתה קשורה אליה, ולכן הקב"ה נהנה מתשובתם העוצמתית וניחם על הרעה, והסכים להמיר הפיכת ביתם במקום להפוך את כל נינווה לגמרי.

וכך גם כאשר יש קיצוניות של אשה סוטה שמתה ברשותה, חייבים כל הרואים לנהוג בקיצוניות בכדי להתעורר באמת שמא גם בהם יש את הנגע שאינם מבחינים שליבם אטום לתשובה כאותה אשה סוטה, ושמא גם הם עוותו דרכי מוסר עד שנשחתו לגמרי, ורק על ידי קיצוניות יש זעזוע הלב שמשוגל לפתוח גם לב אטום שכולו שריר רע, ובקיצוניות יתרכך לבבו ויחזור בתשובה.

כתב רש"י: למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה? לומר לך שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין שהוא מביא לידי ניאוף ע"פ הגמרא סוטה ב'. ויש לשאול מדוע דווקא על עבירה של סוטה מצאנו את המושג הרואה יזיר עצמו?? ולא מצאתי זאת על העבירות אחרות??

ויתכן שכאן יש מצב מאוד מסוכן, כי כאן מדובר שאשה הסוטה עשתה עבירה חמורה, והיא נתפסה והובאה לבית המקדש ושם במעמד מיוחד היא שומעת מהכהן שאם היא לא תודה על העבירה שהיא עשתה אזי בטנה תתפוצץ והיא תמות בניבול קשה ובביזיון מחפיר, ובכל זאת אותה אשה חוטאת ולא מודה, הייתכן?? וכי מתאבדת לדעת היא?? ועוד איבוד לדעת במיתה הכי קשה והכי מנוולת!! היתכן?? וכמו כן מדוע באשה סוטה כתוב "תשטה אשתו ומעלה בו מעל" ולא כתוב שחטאה ומעלה בה' ובתורתו??

ויתכן, שאשה זו שמסכימה למות ולא להודות, היא לא אשה שיצרה תקף עליה, כי אשה כזו מוחקת הנאת העבירה בתשובה והכנעה בפני בורא עולם ולא תוסיף חטא על פשע שימחק שם ה' במים, אבל אשה זו שמסכימה למות וכביכול יקוב הדין את ההר, ולא איכפת לה מכלום, זו אשה שחטאה לא בגלל תאוה ובאמת לא התכוונה לחטוא נגד ה' כי בליבה כביכול יש יראת שמים, אלא היא כועסת על בעלה מכל מיני סיבות, ולכן היא מעלה מעל בבעלה כנקמה ועונש או כביכול לחנך אותו, או כי בעלה פגע בכבודה, לכן היא נקמה בו דווקא – "מעלה בו מעל"!!

ויתכן, שאשה כזו, לא מודה באשמה, היא לא סבורה שהיא נטמאה, היא חושבת שהי מבין אותה ומסכים בדרכה היא, כדרך הרבה חוטאים הסבורים שהעבירות שלהם מצוות הם וזה רצון ה' האמיתית!! וגם בשערי מוות היא לא שבה בתשובה, ואכן היא מתה מתוך רשעותה בניבול עצום, ועדיין סבורה היא שהיא צודקת ומאשימה את כל העולם.

זזה מצב קיצוני ומסוכן שאדם מאבד את דרכו, כי יש רשעים שהם מלאים חרטה, אבל רשע שסבור שצדיק הוא ואינו אשם על כל פנים שלא מגיע לו עונש – זה הכי גרוע וזה הכי מסוכן שעליו הקב"ה מזהיר דברים כט, יח שאותו רשע "בשומעו את דברי האלה והתברך בלבבו שלום יהיה לי כי בשרירות ליבי אלך למען ספות הרווה את הצמאה – לא יאבה ה' סלוח לו, כי אז יעשן אף ה' וקנאתו באיש ההוא, ורבצה בו כל האלה הכתובה בספר הזה, גפרית ומלח שרפה כל ארצה לא תזרע ולא תצמח ולא יעלה בה כל עשב כמהפכת סדום ועמרה אדמה וצבויים אשר הפך ה' באפו ובחמתו".

ואכן זו הייתה גם חטאת סדום ועמורה שחשבו שהם אנשי מוסר וצדיקים והם תלמידי אברהם אבינו, וכפי שכתבתי בפרשת וירא, שכתוב באבות פרק ה' משנה י' "האומר שלי שלי ושלך שלך, זו מדה בינונית, ויש אומרים, זו מדת סדום".

ופלא עצום איך לתנא קמא במשנה, זו דרך בינונית ורגילה, ולדעה השנייה זו מדת סדום! שהיו רעים וחטאים לה' מאוד, איך יתכן שינוי חד כל כך בדעות התנאים??

ויתכן, שאנשי סדום ברגע שקיבלו על עצמם מוסריות כביכול טובה אבל מעוותת כי לא לחמול על דלים זו מידת אכזריות, ועוד טענו שהם תלמידי אברהם אבינו שאמר "הרמתי ידי אל ה' אם מחוט ועד שרוך נעל, ואם אקח מכל אשר לך, ולא תאמר אני העשרתי את אברם", מזה בעיוותם הוציאו השקפה ודרך חיים כביכול מוסרית וטובה, שכל אדם יחיה ממה שיש לו ולא על חשבון השני, אפילו לא חוט פשוט כלום לא מהשני, בקיצור שלי שלי ושלך שלך!!!

וטהר לבנו – נשא

תשובת אנשי נינוה – מכוערת ומזוייפת

ואולי לכן חרה ליונה מאוד, כי בסוף הם חזרו בתשובה מזוייפת וזמנית, וגם חזרו לרעתם, ובכל זאת הם לא נענשו, ולכן הוא נראה לבריות כנביא שקר, ומרוב צערו ביקש יונה למות, כי יש כאן חילול ה', שכביכול רימו אנשי נינוה את ה', וליונה הנביא כאב החילול ה' שנגרם על ידו.

אבל למרות כל זאת, הקב"ה קיבל את תשובתם המזוייפת החוצפנית והמכוערת, ואולי כי זה משמש לימוד זכות עוצמתי לעם ישראל, כי זה מחייב גדול להקב"ה לקבל תשובת עם ישראל בפרט ביום כיפור שיהודים באמת חוזרים בתשובה מתוך הכנעה מוחלטת ומתוך וידיים רבים ובושה איומה מבורא עולם, ולכן אפילו על צד שלא יחזיק תשובתם מעמד טובים הם מאנשי נינוה.

ויתכן עוד שהסיבה שהקב"ה בחר לקבל תשובת אנשי נינוה למרות רשעותם ותשובתם המזוייפת, כי העיר נינוה נבנתה דווקא מסיבה של התרחקות מחטא.

וכפי שכתוב בבראשית י' יא' "מן הארץ הוא יצא אשור ויבן את נינוה – הוא העיר הגדולה", וכתב רש"י: מן הארץ - כיון שראה אשור את בניו שומעים לנמרוד ומורדים בה' לבנות את מגדל בבל פרש מתוכם (בי"ר):

כמו כן רש"י כתב שנינוה מכונה העיר הגדולה שנאמר (יונה ג) "ונינוה היתה עיר גדולה לאלוקים", דהיינו היות והעיר נבנתה במטרה קדושה להתקרב לה' ולהתרחק מעבירה, היא אכן גדולה וחשובה לה', ולכן הקב"ה דאג להחזיר בתשובה את אנשי העיר, וגם הסכים לקבל את תשובתם הלוקיה והמכוערת כי בכל זאת העיר נבנתה על טהרת הקודש וזכותה רב מאוד.

והגאון רב אהרן פסין סיכם זאת - שנראה ונלמד מזה חסדי ה', א. שאפילו תשובה כזו הוא מקבל והראיה שלא נהפכה נינוה, לא בתחילה ולא בסוף. וכן ללמדנו שהנה גדולה מידה טובה ממידת פורענות, ואם כן, אם נשוב בתשובה שלמה על אחת כמה וכמה שהקב"ה יקבלה ברצון ובאהבה רבה, ואין לשער ואין לתאר הטוב שיעניק לנו הבורא יתברך כשנשוב אליו באמת בלב שלם.

וכמו כן נלמד מזה את גודל החשיבות להקים בית בקדושה וכל בנייה שהיא במטרה לברוח מהחטא ולחנך כראוי את הילדים הקב"ה דואג באופן אישי לילדים שיחזרו בתשובה.

סוטה או בועלה פחותים מגיל 20 שנה

וכן מנחה בלי שמן כי עשתה עבירה בחושך, ו**תמה** מרן הרי היא רק חשודה בעבירה ויש כאן רק ספק, ומדוע מבזים אותה כאילו חטאה בוודאות, וטוען מרן שעל שנסתרה בלי שחטאה לא מגיע לה עונש והראיה שהתורה נותנת לה שכר "ונוזרעה זרע" כשמתברר שנסתרה ולא נבעלה.

אבל לענין "ונוזרעה זרע" זה לא מתנה ושכר על שלא חטאה, כי עצם הדבר שנסתרה לאחר שבעלה התרה בה עוון חמור הוא, ולכן מגיע לה בושות שתביא מנחת ממאכל בהמה ובלי שמן, וכן פורעים את ראשה לבזותה, כי מגיע לה בושות על עצם מה שהסתתרה.

אומנם היות והיא לא חטאה לגמרי לכן כשהמים הקדושים שנמחקו בהם שם ה' נכנסים אל גופה, הם גורמים לה ברכה והיא זוכה ללדת בנים ובנים יפים וכו', וכן להיפך כשהיא חטאה לגמרי בבעילת איש זר, היא מתפוצצת לא במיתה בידי שמים אלא כי מים קדושים שנכנסים לגוף טמא זה עצמו גורם לפיצוץ.

והיות והיא מתה בגלל ההתנגשות של המים הקדושים בגופה הטמא, אין לזה קשר לגיל 20 כי אין זה עונש בידי שמים, אבל הבעל שלא שתה מים קדושים הוא אכן מת בידי שמים, ולכן **מדויק פלאי פלאים שרק כלפי הבעל כתב הצפנת פענח שבעל פחות מבן 20 לא ימות.**

ידידי הגאון רב אהרן פסין שליט"א הוסיף שבירושלמי תענית פ"ב ה"א ובפסיקתא דרב כהנא, פיסקא כ"ד) כתוב שלא הייתה תשובתם תשובה אמיתית, וז"ל המדרש: "אמר ריש לקיש: תשובה של רמיות עשו אנשי נינוה".

ויישר כוח עצום על הוספה זו, כי בדרך חדשה זו אפשר להסביר שמצד אחד יונה לא רצה להוכיח את אנשי נינוה, כי פחד שיהיה קטרוג על עם ישראל מכך שהם חזרו בתשובה במהירות.

וכן זה עצמו מסביר את הצד השני, שהקב"ה התעקש לשלוח את יונה בכל זאת להחזיר בתשובה את אנשי נינוה, כי זה יוכיח את ההבדל בין תשובה של יהודים לתשובה של גויים.

א. שגויים אולי שבים מהר בתשובה אבל היא תשובה מזוייפת שאינה מחזיקה מעמד וכולם בסוף חוזרים לסורם, לעומת עם ישראל, שחוזרים בתשובה מעומק הלב, ורבים נשארים בהשפעת התשובה לאורך ימים ושנים, וחלקם עד סוף חייהם.

ב. שתשובת הגויים מכוערת היא, כי הנה **בבבלי תענית טז,** א' **ובירושלמי תענית פרק שני הלכה א' (ח: - ט.)** מובא שאנשי נינוה גרמו לבהמות לצעוק על ידי הפרדת העגלים מאמותיהם, ואנשי נינוה בחוצפתם (ירושלמי על "ויקראו בחוזה" כביכול איימו או כביכול באים לסחוט את ה' - אם אתה לא מרחם אנחנו לא מרחמים,

ג. הירושלמי דורש שהחזירו רק את החמס שזמין בידם ולא את החמס שאינו בידם אלא טמון בבית, ואת גזל וחמס שהיה טמון בביתם למרות תשובתם הם לא החזירו.

והגאון רב אהרן פסין סיכם זאת - שנראה ונלמד מזה חסדי ה', א. שאפילו תשובה כזו הוא מקבל והראיה שלא נהפכה נינוה, לא בתחילה ולא בסוף. וכן ללמדנו שהנה גדולה מידה טובה ממידת פורענות, ואם כן, אם נשוב בתשובה שלמה על אחת כמה וכמה שהקב"ה יקבלה ברצון ובאהבה רבה, ואין לשער ואין לתאר הטוב שיעניק לנו הבורא יתברך כשנשוב אליו באמת בלב שלם.

וכמו כן נלמד מזה את גודל החשיבות להקים בית בקדושה וכל בנייה שהיא במטרה לברוח מהחטא ולחנך כראוי את הילדים הקב"ה דואג באופן אישי לילדים שיחזרו בתשובה.

כתב רש"י "ובאו המים המאררים האלה במעין לצבות בטן ולנפל ירך" - בטנו וירכו של בועל, ומביא מרן רשכבה"ג ראש הישיבה זצ"ל **צפנת פענח** שאם הבעל פחות מבן 20 שנה הוא לא ימות למרות שהסוטה תמות.

וכתב מרן זצ"ל שבפשטות הסיבה היא שהיות והמיתה היא בידי שמים, ובפחות מבן 20 לא נענש בידי שמים, ולפי זה טוען מרן זצ"ל, שגם הסוטה אם היא פחותה מבת עשרים גם לא תמות על ידי המים, כי זה מיתה בידי שמים.

וחיפשת זאת בפנים הספר אך לא מצאתי, כי רצוני לדייק שאם אכן הצפנת פענח כתב רק שהבעל פחות 20 אינו מת ולא כתב כן גם כלפי הסוטה, יתכן שכוונתו דווקא כלפי הבעל ולא כלפי הסוטה, כי אם אכן פחותה מת כי אינה מתה, א"כ לכאורה היה צריך להיכתב בתורה שסוטה מבת כ', ולמרות שעל כל מיתות בידי שמים לא כתוב גיל 20, בכל זאת היות וכאן בני אדם מוחקים שם ה' עבור בדיקתה, אם כן חובה להודיע שעל פחותה מבת כ' לא ימחקו שם ה' עבור בדיקתה.

והנה עוד שאלה כתב מרן זצ"ל, מה שכתוב **ברש"י** על הסיבה שהאישה מביאה מנחת שעורים - ולא חיטים סוטה יב' כי היא עשתה מעשה בהמה לכן קרבנה מאכל בהמה,